

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/261/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4411206684
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4411206684.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Ingrid Doležajovej a JUDr. Borisa Minksa v právnej veci žalobcu: Rímskokatolícka cirkev, Biskupstvo Nitra, so sídlom Nitra, Nám. J. Pavla II. č. 7, zastúpený JUDr. Svoradom Petruškom, advokátom so sídlom Nitra, Kupecká 18 a Advokátskou kanceláriou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., so sídlom Bratislava, Šoltésovej 14, v mene a na účet ktorej koná Mgr. Jozef Nádaský, prokurista a advokát, proti žalovaným: v 1./ rade LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Banská Bystrica, Nám. SNP 8, v 2./ rade Slovenský pozemkový fond, so sídlom Bratislava, Búdkova 36, o vydanie a navrátenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a iné, o odvolaní žalovaného v 1./ rade proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 16. marca 2017, č. k. 4C/92/2011-1196, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti výroku o povinnosti žalovaného v 1. rade vydať a navrátiť nehnuteľnosti evidované Okresným úradom W. A., katastrálnym odborom v katastrálnom území V. nad Q. v katastri nehnuteľností v C. C na katastrálnej mape, na LV č. XXX spolu s dokumentáciou, ktorá k nim prislúcha, vedené ako parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 31899 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 629 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 1510 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 18440 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 44584 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 3744 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 3061 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 62175 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 4089 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 7848 m², ako aj parciel vytvorených na základe geometrického plánu č. XX/XXXX pre katastrálne územie V. nad Q., vyhotoveného dňa 25.04.2014 K.. C. F., autorizovaného K.. K. U., autorizovaným geodetom a kartografom dňa 25.04.2014, overeného Okresným úradom W. A., Katastrálnym odborom dňa 12.05.2014 pod č. XXX/XX, ktorý tvorí súčasť tohto rozsudku, spolu s dokumentáciou, ktorá k nim prislúcha, a to parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 4871 m², parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 344 m², p o t v r d z u j e.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti výroku o povinnosti žalovaného v 1. rade vydať a navrátiť nehnuteľnosti evidované Okresným úradom W. A., katastrálnym odborom v katastrálnom území V. nad Q. v katastri nehnuteľností v Registri C na katastrálnej mape, na LV č. XXX spolu s dokumentáciou, ktorá k nim prislúcha, vedené ako parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 265148 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 8143 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 1771076 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 13237 m², parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 566098 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 29766 m², parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 89764 m², ako aj parciel vytvorených na základe geometrického plánu č. XX/XXXX pre katastrálne územie V. nad Q., vyhotoveného dňa 25.04.2014 K.. C. F., autorizovaného K.. K. U., autorizovaným geodetom a kartografom dňa 25.04.2014 overeného Okresným úradom W. A., Katastrálnym odborom dňa 12.05.2014 pod č. XXX/XX, ktorý tvorí súčasť tohto rozsudku, spolu s dokumentáciou, ktorá k nim prislúcha, a to parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere

60337 m2, parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 13732 m2, parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 7672 m2, parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 2967 m2, a v časti výroku, že žiadna zo strán z nároku žalobcu voči žalovanému v 1. rade nemá nárok na náhradu trov konania z r u š u j e a vec vracia prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ō v o d n e n i e :

1.1. Okresný súd Nové Zámky (súd prvej inštancie podľa § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom zo dňa 16. 03. 2017, č. k. 4C/92/2011-1196, uložil žalovanému v 1. rade povinnosť vydať a navrátiť žalobcovi vlastnícke právo k nehnuteľnostiam parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 265148 m2, parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 31899 m2, parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 629 m2, parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 1510 m2, parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 18440 m2, parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 44584 m2, parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 3744 m2, parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 3061 m2, parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 8143 m2, parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 1771076 m2, parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 62175 m2, parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 4089 m2, parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 7848 m2, parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 13237 m2, parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 566098 m2, parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 29766 m2, parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 89764 m2, ktoré sú vedené Okresným úradom W. A., katastrálnym odborom v katastrálnom území V. nad Q. v katastri nehnuteľností v Registri C na katastrálnej mape, na LV č. XXX spolu s dokumentáciou, ktorá k nim prislúcha.

1.2. Ďalej uložil žalovanému v 1. rade povinnosť vydať a navrátiť žalobcovi vlastníctvo k nehnuteľnostiam parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 4871 m2, parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 344 m2, parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 60337 m2, parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 13732 m2, parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 7672 m2, parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 2967 m2, parcely vytvorené na základe geometrického plánu č. XX/XXXX pre katastrálne územie V. nad Q., vyhotoveného dňa 25. 04. XXXX K.. C. F., autorizovaného K.. K. U., autorizovaným geodetom a kartografom dňa 25. 04. 2014 overeného Okresným úradom W. A., Katastrálnym odborom dňa 12. 05. 2014 pod č. XXX/XX, ktorý tvorí súčasť tohto rozsudku, spolu s dokumentáciou, ktorá k nim prislúcha. Vo zvyšnej časti žalobu voči žalovanému v 1. rade zamietol. Ďalším výrokom žalobu voči žalovanému v 2. rade zamietol. O trovách konania súd rozhodol tak, že žiadna zo strán z nároku žalobcu voči žalovanému v 1. rade nemá na náhradu trov konania právo a žalovanému v 2. rade priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

1.3. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ustanovení § 2 ods. 1, 2, § 3 ods. 1, 2, 3, § 4 ods. 1, § 5 ods. 1, 2, 3, § 6 zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len „Reštitučný zákon“) a § 3 ods. 1 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch.

2.1. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že právny predchodca žalobcu sa žalobou doručenou súdu dňa 19. 01. 2007 domáhal voči žalovanému v 1. rade vydania a navrátenia vlastníctva k nehnuteľnostiam pôvodne vedeným v PKV č. X pre kat. územie V. nad Q. presne označenými parcelnými číslami, druhom pozemku a výmerou v tejto žalobe spolu s dokumentáciou, ktorá k nim prislúcha. V dôsledku toho, že v priebehu konania nastali právne skutočnosti, na základe ktorých prešli práva a povinnosti z pôvodného žalobcu Rímskokatolícka cirkev Bratislavsko-trnavská arcidiecéza, Hollého 10, Trnava, na žalobcu uvedeného v záhlaví tohto rozsudku, súd pripustil zmenu strán tak, ako uviedol v uznesení 4C/92/2011-746 zo dňa 20. 04. 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 31. 05. 2011.

2.2. Na základe návrhu žalobcu súd uznesením 4C/92/2011-938 zo dňa 15. 10. 2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť 05. 11. 2014 (u ktorého bola vykonaná oprava chýb v písaní v uvedení druhu pozemku u parc. č. XXXX a výmery parc. č. XXXX/X - v spise na čl. 963) pribral do konania na stranu žalovaného v 2. rade Slovenský pozemkový fond, Búdkova 36, Bratislava, a zároveň pripustil zmenu žalovaného

návrhu, ktorá bola vo vzťahu k žalovanému v 1. rade len spresnením pôvodne žalovaných parciel na základe geometrického zamerania, zmeny označenia druhu pozemku alebo jej výmery.

2.3. Predmetom konania zostal nárok žalobcu voči žalovanému v 1. rade o vydanie a navrátenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam: parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 265148 m², parc. č. XXXX druh pozemku ostatné plochy o výmere 2331 m², parc. č. XXXX druh pozemku ostatné plochy o výmere 6985 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 31899 m², parc. č. XXXX druh pozemku ostatné plochy o výmere 11567 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 629 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 1510 m², parc. č. XXXX druh pozemku ostatné plochy o výmere 1777 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 18440 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 44584 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 3744 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 3061 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 8143 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 1771076 m², parc. č. XXXX druh pozemku ostatné plochy o výmere 3708 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 62175 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 4089 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 7848 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 13237 m², parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 566098 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 57697 m², parc. č. XXXX/X druh pozemku zastavané plochy a nádvoria o výmere 185 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 29766 m², parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 89764 m², ktoré sú vedené Okresným úradom (ďalej len „OÚ“) W. A., katastrálnym odborom v kat. území V. nad Q. v katastri nehnuteľností v Registri C na katastrálnej mape, na LV č. XXX a ďalej: parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 4871 m², parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 344 m², parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 60337 m², parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 13732 m², parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 7672 m², parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 2967 m², parcely vytvorené na základe geometrického plánu č. XX/XXXX pre kat. úz. V. nad Q., vyhotoveného dňa 25. 04. 2014 K.. C. F., autorizovaného K.. K. U., autorizovaným geodetom a kartografom dňa 25. 04. 2014 overeného OÚ W. A., Katastrálnym odborom dňa 12. 05. 2014 pod č. XXX/XX spolu s dokumentáciou: lesný hospodársky plán, evidencia ťažby dreva, evidencia plochy po ťažbe dreva, evidencia plochy na zalesnenie, evidencia zalesňovania a prirodzeného zmladenia, evidencia pestovnej činnosti, výkaz bilancie zalesňovacích povinností podľa jednotiek priestorového rozdelenia lesa, výkaz porastovej evidencie ťažieb, výkaz porastovej evidencie zalesnenia, výkaz porastovej evidencie pestovnej činnosti, výkaz evidencie úhrnných ročných výsledkov za kategóriu lesa, bilančný výkaz lesnej hospodárskej evidencie, výkaz vykonaných hospodárskych opatrení podľa jednotiek priestorového rozdelenia lesa za príslušný rok, grafická evidencia, plochové tabuľky, porastové mapy, ťažobné mapy, projekty pestovnej, ťažobnej a ostatnej činnosti, číselníky, karty pôvodu porastu, hlásenia na obvodný lesný úrad, bilancia holín, priemerkový manuál, súhlas na ťažbu dreva, evidencia požiarov a požiarňa ochrana, evidencia škôd spôsobených zverou, evidencia sadbového materiálu, záznamy priestupkového konania, ktorá k nim prislúcha.

2.4. Nárok o vydanie a navrátenie vlastníctva k stavbe - bývalá lesná správa, bez súpisného čísla, na parc. č. XXXX/X o výmere 185 m², ktorá je vedená OÚ W. A., katastrálnym odborom v kat. úz. V. nad Q. v kat. nehnuteľností v C. C na katastrálnej mape, na LV č. XXX, a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a nárok žalobcu voči žalovanému v 2. rade o vydanie a navrátenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam: parc. č. XXXX/X druh pozemku orná pôda o výmere 3712 m², parc. č. XXXX/X druh pozemku orná pôda o výmere 1988 m², parcely vytvorené na základe geometrického plánu č. XX/XXXX pre kat. úz. V. nad Q. vyhotoveného dňa 25. XX. 2014 K.. C. F., autorizovaného K.. K. U., autorizovaným geodetom a kartografom dňa 25. 04. 2014 overeného OÚ Nové Zámky, Katastrálnym odborom dňa 12. 05. 2014 pod č. 438/14.

3. Žalobca si nárok uplatnil podľa Reštitučného zákona. Svoju aktívnu legitímáciu v konaní vyvodil z právneho nástupníctva po pôvodnom vlastníkovi sporných nehnuteľností, ktorým bolo Ostrihomské arcibiskupstvo. Zápis z PKV č. 5, k. ú. V. nad Q. svedčí tomu, že vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam malo byť v minulosti odňaté bez náhrady podľa zák. č. 142/1947 Zb. v zmysle pozemkových reforiem alebo prevzatím bez právneho dôvodu. Zápis bol vykonaný s poukazom na písomnú výzvu zo dňa 19. 01. 2006 v zmysle reštitučného zákona. Napriek písomnej výzve žalovaný sporné nehnuteľnosti odmietol vydať. Vo vzťahu k námietkam žalovaného v 1. rade vo vyjadrení zo dňa 24. 09. 2007, zo dňa 24. 01. 2008, zo dňa 24. 06. 2009 uviedol, že predžalobná výzva bola vyhotovená a doručená v súlade

s reštitučným zákonom. K návrhu pripojenými listinami a listinami doloženými do spisu dostatočným spôsobom preukázal svoje právne nástupníctvo po Ostrihomskom arcibiskupstve, a preto tvrdenia uvedené zo strany žalovaného v 1. rade považoval za účelové s úmyslom oddialiť svoju povinnosť mu vydať predmetné nehnuteľnosti. Čo sa týka preukázania reštitučného titulu, posledný relevantný zápis v PKV č. 5, k. ú. V. nad Q. bol vykonaný 30. 06. 1948, ktorým sa poznamenalo, že predmetné nehnuteľnosti sa zamýšľajú štátom prevziať a podliehajú revízií v zmysle pozemkovej reformy. Pokiaľ aj v písomnej výzve pred podaním návrhu ako dôvod navrátenia vlastníckeho práva uviedol odňatie bez náhrady v zmysle § 3 ods. 1 písm. c) Reštitučného zákona, tento dôvod použil z opatrnosti, keby sa preukázalo, že odňatie nehnuteľností štátom sa uskutočnilo v zmysle pozemkovej reformy a nie bez právneho dôvodu. Vzhľadom na námietky žalovaného v 1. rade spochybňujúce jeho nárok z vecno-právnych ako aj formálno-právnych dôvodov poukázal na pripojenú judikatúru slovenských a českých súdov vo vzťahu k reštitučným zákonom.

4.1. Žalovaný v 1. rade vo vyjadreniach zo dňa 23. 04. 2007, 17. 11. 2007, 30. 01. 2015, 02. 11. 2016 (v spise na čl. 67-78, čl. 355-371, čl. 968-969, čl. 1128-1132) nesúhlasil so žalobou a vydaním žalovaných nehnuteľností, pretože žalobca si neuplatnil právo v súlade so zákonom č. 161/2005 Z. z. a nepreukázal právne relevantným spôsobom skutočnosti, o ktoré opiera svoje tvrdenia a právo na vydanie nehnuteľností. Namietal preklúziu nároku s tým, že žalobca v písomnej výzve si uplatnil dva reštitučné tituly, čo zákon neumožňuje a táto jeho výzva nemala zákonom predpísané náležitosti. Nepreukázal svoje právne nástupníctvo po pôvodnom pozemnoknižnom vlastníkovi, ani to, že majetok pôvodného vlastníka bol štátom zabratý podľa zák. č. 215/1919 Zb. (Záborový zákon), čo vyplýva zo záznamov PKV č. 5, a preto ho nebolo potrebné opätovne odnímať. Spresnenie žaloby sa uskutočnilo po uplynutí lehoty podľa § 5 ods. 3 reštitučného zákona, pričom spresnenie je novým návrhom podaným po uplynutí prekluzívnej lehoty.

4.2. Čo sa týka uplatneného nároku v časti vydania presne definovanej dokumentácie v súlade s uznesením č. k. 12C/8/2007-339 zo dňa 04. 10. 2007 mal za to, že zákon č. 326/05 Z. z. o lesoch, otázku charakteru príslušnej dokumentácie, ktorú vlastník alebo obhospodarovateľ lesa je povinný viesť uvádza § 40 ods. 2, 3 tohto zákona, a preto je žaloba nedôvodná a v prípade vyhovenia nevykonateľná. Namietol nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie, keď ako správa nehnuteľnosti nemôže platne previesť vlastnícke právo na žalobcu, pričom ako povinná osoba je oprávnená v súlade s reštitučným zákonom za vlastníka konať len v časti uzavretia dohody o vydaní nehnuteľností a nie na vydanie a vrátenie vlastníctva. Po pripustení zmeny návrhu žalobcu zo strany súdu k žalovaným nehnuteľnostiam namietal, že parc. č. XXXX/X lesné pozemky, ktorú žiada žalobca vydať vo výmere 26 5148m² je o 1564m² vyššia oproti výmere pôvodne vedenej v PKV č. 5, v ktorej si žalobca svoj nárok uplatnil v prílohe k reštitučnej výzve a v návrhu zo dňa 18. 01. 2007, preto mal za to, že táto navýšená výmera je žalobcom uplatnená po zániku práva. Parcela č. XXXX/X lesné pozemky, ktorú žaluje žalobca vydať vo výmere 89846m² je o 82 m² menej oproti výmere vedenej na príslušnom LV č. XXX. Pri par. č. XXXX ostatné plochy, ktorú žalobca žaluje vydať vo výmere 57697 m² namietal, že v pozemnoknižnej vložke je táto parcela vedená o výmere 622 m² s kultúrou záhrada, a preto mal za preukázané, že navýšená výmera o 5 7075 m² je uplatnená po zániku práva ako aj to, že parcela č. XXXX z PKV č. X nie je identická so súčasťou par. č. XXXX vedenou na LV č. XXX. Pri parc. č. XXXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 185 m² spolu so stavbou bývalej lesnej správy na tejto parcele bez súp. č. uviedol, že na tejto parcele sa v súčasnosti neeviduje žiadna stavba a ani žiadnu stavbu na uvádzanej parcele nemá žalovaný v účtovej evidencii. V pozemnoknižnej vložke č. X parc. č. XXXX/X bola stavba zapísaná ako dom č. XXX a táto parcela mala výmeru 587 m². Žalovaná parcela č. XXXX/X zastavané plochy a nádvoria 185 m² sa nachádza v strede parc. č. XXXX/X, ktorá je od roku 1998 vo vlastníctve fyzických osôb, žalobca ju neužíva, nespravuje, neužíval a nespravoval ju ani v čase účinnosti zák. č. 161/2005 Z. z., t. j. k 01. 05. 2005 a taktiež nespravuje ani nevlastní stavbu na tejto parcele bez súp. č., ak sa nejaká stavba na tejto parcele nachádza.

4.3. S poukazom na zápis poznámky v T. č. X v časti B o zamýšľanom prevzatí štátom podľa Záborového zákona č. 215/1919 Zb. u všetkých nehnuteľností v nej vedených, ako aj na zadovážené archívne listiny mal za preukázané, že zápis poznámky zamýšľaného prevzatia štátom podľa Záborového zákona vymazaný nebol, po uvedenom čase štát s prevzatými nehnuteľnosťami nakladal v prospech rôznych fyzických a právnických osôb, či už na základe kúpno-predajných zmlúv alebo prídeltov, a preto zápis v T. č. X z roku 1948 o zamýšľanom prevzatí nehnuteľností poverením Pôdohospodárstva pozemkovej reformy ako aj poznámka o uvalení úradnej správy nie sú dôkazom o prechode vlastníctva

k nehnuteľnostiam jedným z reštitučných titulov podľa § 3 zák. č. 161/05 Z. z. Vzhľadom k uvedenému štát nadobudol vlastnícke právo k predmetu sporu ex lége dňom účinnosti zákona č. 215/1919 Zb.

5. Žalovaný v 2. rade v písomnom vyjadrení zo dňa 05. 02. 2015 (v spise na čl. 981-984) namietal preklúziu práva žalobcu na navrátenie vlastníckeho práva k žalovaným nehnuteľnostiam, a to k parc. č. XXXX/X a parc. č. XXXX/X z dôvodu nepreukázania existencie reštitučného titulu podľa § 3 reštitučného zákona v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote, t. j. do 30. 04. 2006. Poukázal na to, že z výzvy žalobcu zo dňa 13. 01. 2006 doručenej žalovanému v 1. rade ani zo žiadnej z listín označených vo výzve, v podanej žalobe ani z listín k nej priložených nie je zistiteľná existencia žiadneho reštitučného titulu vo vzťahu k týmto parcelám vytvoreným z parc. č. XXXX, resp. k pôvodným PKV parcelám č. XXXX a XXXX/X. Listiny, od ktorých žalobca odvodzuje existenciu reštitučného titulu vo vzťahu k parc. č. XXXX/X a XXXX/X, t. j. hospodárska zmluva a výpis z T. č. X pre k.ú. V. nad Q. boli zabezpečené v predmetnom konaní od Správy katastra až dňa 16. 10. 2007. V dôsledku neuplatnenia práva na navrátenie vlastníctva k týmto nehnuteľnostiam právne aprobovaným spôsobom vyvolávajúcim účinky uplatnenia si práva, právo žalobcu v zmysle § 5 reštitučného zákona zaniklo. Pokiaľ by sa súd nestotožnil s názorom, že uvádzaná hospodárska zmluva zo dňa 01. 04. 1980 a výpis z T. č. X (v spise na čl. I. 344 a 345) nie sú listinami, ktoré by bolo možné považovať za listiny preukazujúce existenciu reštitučného titulu. K predloženému geometrickému plánu č. X/XXXX uviedol, že z neho vyplýva, že novovytvorená parc. č. XXXX/X je identická s PK parc. č. XXXX a novovytvorená parc. č. XXXX/X je identická s časťou PK parc. č. XXXX/X. Z hospodárskej zmluvy vyplýva, že táto sa na pozemnoknižnú parcelu č. XXXX/X nevzťahovala, jej predmetom mala byť parc. č. XXXX o výmere 6895 m², pričom z pôvodnej PK vložky č. 5 vyplýva, že výmera pôvodnej PK parc. č. XXXX bola 3712 m² čo je značný rozdiel vo výmerách, a preto nie je možné bez akýchkoľvek pochybností ustáliť, že parc. č. XXXX uvádzaná v hospodárskej zmluve a parc. č. XXXX evidovaná v T. č. X sú totožnými parcelami. V konaní nebol predložený žiadny listinný dôkaz, z ktorého by bolo možné jednoznačne vyvodiť existenciu reštitučného titulu podľa § 3 reštitučného zákona vo vzťahu k pôvodnej T. parc. č. XXXX/X, ktorá má byť identická v súčasnosti s parc. č. XXXX/X a k pôvodnej T. parc. č. XXXX, ktorá má byť identická so súčasnou žalovanou parc. č. XXXX/X. Z týchto dôvodov žalobu žalobcu žiadal zamietnuť v celom rozsahu.

6.1. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že Ministerstvo kultúry SR Bratislava v potvrdení zo dňa 15. 07. 2005 (v spise na čl. 11) konštatovalo, že pôvodný žalobca Rímskokatolícka cirkev Bratislavsko-trnavská arcidiecéza, Jána Hollého 10, Trnava, má právnu subjektivitu. Potvrdením Štatistického úradu SR zo dňa 18. 04. 2005 bolo pôvodnému žalobcovi pridelené IČO: 00 419 702 (čl. 12). V januári 1928 bola medzi Česko-slovenskou republikou a Svätou stolicou uzatvorená medzinárodná dohoda „Modus Vivendi“ platná od 02. 02. 1928, podľa ktorej sa zúčastnené strany dohodli, že žiadna diecéza Česko-slovenského štátu nebude presahovať štátne hranice a že bude uzatvorená dohoda o novom ohraničení a dotáciách diecéz, keď na prípravu tejto dohody sa mali ustanoviť dve navzájom nezávisle komisie. Ministerstvo kultúry SR Bratislava potvrdením zo dňa 17. 01. 2006 oznámilo, že právnym subjektom s právom nástupníctva do vlastníctva všetkých nehnuteľností Rímskokatolíckej cirkvi, ktoré sú pozemnoknižne zapísané na zahraničné subjekty Rímskokatolíckej cirkvi, ako sú napr. Ostrihomské arcibiskupstvo, Ostrihomská (stoličná) kapitula, Ostrihomský seminár, Ostrihomská fundácia (pokladnica), Fundácia Ostrihomského primasa a pod., je pôvodný žalobca, teda Rímskokatolícka cirkev Bratislavsko-trnavská arcidiecéza. Ministerstvo kultúry SR vychádzalo z pápežskej konštitúcie zo dňa 30. 12. 1977 a z „Modus Vivendi“ medzi Česko-slovenskou republikou a Svätou stolicou zo dňa 02. 02. 1928. V potvrdení je uvedené, že dňa 30. 12. 1977 bola na základe Apoštolských konštitúcií „Praescriptionum sacrosancti“ a „Qui divino“ zriadená samostatná Slovenská provincia. Na základe týchto konštitúcií boli prispôsobené hranice cirkevnej jurisdikcie štátnym hraniciam. Túto skutočnosť potvrdil vo svojom liste N.2172/96/Rs zo dňa 11. 03. 1996 aj arcibiskup R. - N. M., tajomník Sekcie pre vzťahy so štátmi U. sekretariátu jeho L. (potvrdenie o právnom nástupníctve).

6.2. Z listín (v spise na čl. 671-675) vyplýva, že apoštolskou konštitúciou Slovaciae Sactorum Antistites Jeho Svätosti pápeža Benedikta XVI. datovanou 14. 02. 2008 prot. N. 621/2003 (ďalej len „apoštolská konštitúcia“) bola vyhlásená územná reorganizácia rímskokatolíckej cirkvi na Slovensku, pričom apoštolská konštitúcia určila zmenu územia diecéz, zmeny názvov diecéz, zmeny území cirkevných provincií, pričom na jej základe vznikli nové diecézy s tým, že právnym nástupcom Bratislavsko-trnavskej arcidiecézy na územiach dekanátov Nové Zámky, Šurany, Štúrovo je Rímskokatolícka cirkev Biskupstvo Nitra, Nitra, Námestie J. Pavla II. č. 7, IČO: 35593008. V zmysle prehlásenia o právnej subjektivite

Slovenských cirkevných útvarov latinského obradu, ktorý vydala Kongregácia pre biskupov Svätej Stolice prechádza právo spravovať majetok po Bratislavsko-trnavskej arcidiecéze vrátane vedenia prebiehajúcich reštitučných sporov na tú diecézu, na území ktorej sa majetok nachádza.

6.3. Z PKV č. X V. nad Q. mal súd za preukázané, že žalované parcely boli v nej vedené na strane A I. podľa B vo vlastníctve Ostrihomské arcibiskupstvo bez uvedenia dátumu, kedy záznam v prospech tohto vlastníka bol vykonaný s tým, že vlastníctvo sa týkalo nehnuteľností E. na základe pôvodného zápisu, a to nasledovne: parc. č. XXXX(Erdő) les 263584 m², parc. č. XXXX (U.) výmol 2331 m², parc. č. XXXX výmol 6985 m², parc. č. XXXX les 31899 m², parc. č. XXXX výmol 11567 m², parc. č. XXXX les 629 m², parc. č. XXXX les 1510 m², parc. č. XXXX výmol 1777 m², parc. č. XXXX les 18440 m², parc. č. XXXX les 44584 m², parc. č. XXXX les 3744 m², parc. č. XXXX les 3061 m², parc. č. XXXX les 8143 m², parc. č. XXXX les 1771076 m², parc. č. XXXX (G.) cesta 3708 m², parc. č. XXXX les 62175 m², parc. č. XXXX les 4089 m², parc. č. XXXX les 7848 m², parc.č. XXXX les 13237 m², parc.č. XXXX/X les 566098 m², parc. č. XXXX (V.) záhrada 622 m², parc. č. XXXX/X (Q. XXX sz.a.) dom pod p. č. XXX o výmere 587 m², parc. č. XXXX/X (N.) pasienok 29885 m², parc. č. XXXX/X pasienok 2026 m², parc. č. XXXX/X pasienok 2967 m², parc. č. XXXX/X pasienok 143604 m², parc. č. XXXX rola 3712 m², parc. č. XXXX rola 5082m², parc. č. XXXX rola 60337 m². Podľa B 2 PK vložky 5, dňa 15.06.1932 pod č. XXXX sa podľa § 16 Záborového zákona sa v nej poznamenalo, že nehnuteľnosti v tejto vložke zapísané sú zabrané Štátom podľa zák. č. 215/1919 Zb. a že Štátny poz. úrad v Prahe zamýšľa všetky nehnuteľnosti v tejto vložke uvedené prevziať. Podľa B 47 PK vložky 5, dňa 30. 06. 1948 č. XXX sa v nej poznamenalo, že podľa návrhu a oznámenia Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy zo dňa 25. 06. 1948 č. B.XXXX/XX-I/D., že nehnuteľnosti v tejto vložke uvedené Pov. pôdohosp. zamýšľa prevziať. Podľa F PK vl. 5 dňa 25. 07. 1948 pod č. XXXX sa v nej poznamenalo uvalenie úradnej správy.

7.1. Podľa LV č. XXX vedeného OÚ W. A., katastrálnym odborom pre kat. území V. nad Q. v katastri nehnuteľností sú v Registri C evidované na katastrálnej mape žalované nehnuteľnosti vo vlastníctve Slovenskej republiky v správe LESY SR š. p., Nám. SNP 8, Banská Bystrica, v pomere 1/1 s tým, že u niektorých žalovaných parciel je v tomto LV oproti pôvodnému zápisu v T. č. X rozdiel v označení parciel, druhu pozemku alebo ich výmery nasledovne: parc. č. XXXX/X lesné pozemky 265148 m² (vo vl. č. 5 bez podlomenia ako parc. č. XXXX les 263584 m² čo je o 1564 m² menej oproti súčasnému stavu), parc. č. XXXX lesné pozemky XXXXX m² (vo vl. č. X parc. č. XXXX ako záhrada 622 m² čo je o 57076 m² menej oproti súčasnému stavu), parc. č. XXXX/X lesné pozemky 89764 m² (vo vl. č. X parc. č. XXXX/X pasienok 143604 m² čo je viac o 53840 m² oproti súčasnému stavu), parc. č. XXXX lesné pozemky 29766 m² (vo vl. č. X s podlomeninami ako parc. č. XXXX/X pasienok XXXXX m², parc. č. XXXX/X pasienok 2026 m², parc. č. XXXX/X pasienok 2967 m²), parc. č. XXXX lesné pozemky 5215 m² (v PKV č. 5 parc. č. XXXX rola 5082 m² čo je menej o 133 m²), parc. č. XXXX/X lesné pozemky 23528m² a parc. č. XXXX/X lesné pozemky 69452 m² (vo vl. č. 5 bez podlomenia ako parc. č. XXXX rola XXXXX m²).

7.2. Podľa LV č. XXXX vedeného OÚ W. A., katastrálnym odborom k. ú. V. nad Q. v katastri nehnuteľností sú v Registri C evidované na katastrálnej mape žalovaná nehnuteľnosť vo vlastníctve Slovenskej republiky v správe Slovenský pozemkový fond, Búdkova 36, Bratislava v pomere 1/1 ako parc. č. XXXX orná pôda o výmere 6895 m² (vo vl. č. 5 vedená ako parc. č. XXXX rola 3712 m² čo je o 3183m² menej oproti súčasnému stavu).

7.3. Podľa LV č. XXXX vedeného OÚ W. A., katastrálnym odborom pre kat. územie V. nad Q. v katastri nehnuteľností sú v Registri C evidované na katastrálnej mape nehnuteľnosti parc. č. XXXX/X zastavané plochy a nádvoria 5937 m², parc. č. XXXX/X zastavané plochy a nádvoria 383 m², parc. č. XXXX/X zastavané plochy a nádvoria 1120 m² a na ňom stojaci bytový dom súp. č. XXX, parc. č. XXXX/X záhrady 1211 m² vo vlastníctve K.. R. T. a K.. E. T. v celosti. Z geometrického plánu č. XX/XXXX a k nej pripojenej katastrálnej mapy mal súd preukázané, že žalovaná parc. č. XXXX/X sa nachádza resp. je umiestnená vo vnútri parc. č. XXXX/X.

8.1. Z kópie katastrálnej mapy (čl. 56), kde sú zakreslené žalované nehnuteľnosti vyplýva, že pôvodná pozemnoknižná parcela č. XXXX vedená vo vložke č. X ako záhrada o výmere 622 m² je zakreslená v susedstve parc. č. XXXX s tým, že obe tieto parcely sa nachádzajú vo vnútri parc. č. XXXX/X.

8.2. Podľa identifikácie parciel z januára 2004 (v spise na čl. 49-52), ktoré tvorili prílohu písomnej pred žalobnej výzvy podľa § 5 ods. 1 reštitučného zákona u všetkých žalovaných parciel bolo vyznačené, že sú v užívaní subjektu Lesy SR, š.p., Banská Bystrica.

9.1. Podľa chronológie zmien parciel, ktorý súdu oznámil OÚ Nové Zámky, katastrálny odbor dňa 20. 02. 2015 (v spise na čl. 979-980) mal súd za preukázané, že parcely XXXX/, XXXX, XXXX/X, XXXX, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX boli po doručení Hospodárskej zmluvy č. T zaevidované do EN v prospech Čs. štátu západoslovenských lesov v celosti do LV č. XXX. Čo sa týka parcely č. XXXX v roku 2004 bola na základe rozhodnutia Správy katastra NZ zo dňa 13. 07. 2004 vykonaná oprava chyby v katastrálnom operáte v LV č. XXX z jej pôvodnej výmery 263584 m² na výmeru 265148 m² a v tom istom roku v súvislosti s tvorbou ROEP v k. ú. V. nad Q. bol za účelom zosúladenia písomného a mapového operátu KN č. parcely XXXX v predmetnom LV zmenená na parcelu č. XXXX/X bez zmeny výmery a druhu pozemku. Čo sa týka parcely č. XXXX na základe kúpnej zmluvy z 23. 09. 1998 uzavretej medzi Lesy Bratislava, š.p., ako predávajúcim a M. T. a E. T. ako kupujúcimi bol uskutočnený prevod podielu 1/1 k časti parcely č. XXXX podľa geometrického plánu s tým, že touto kúpnou zmluvou bola zmenená výmera parcely č. XXXX z hodnoty 58160 m² na 57697 m². V roku 2012 na základe rozhodnutia OÚ NZ, Katastrálny odbor pri parcele č. XXXX bola vyznačená zmena druhu pozemku z ostatnej plochy na lesný pozemok. Čo sa týka parcely č. XXXX/X na základe doručeného rozsudku prvoinštančného súdu sp. zn. 10C/73/1994 a geometrického plánu z 07. 12. 1990 bola zmenená výmera tejto parcely na 88111m². Následne v roku 2003 na základe záznamu o oprave údajov v operáte v súvislosti s tvorbou ROEP bola zmenená výmera parcely č. XXXX/X z hodnoty 88111 m² na 89846 m², okrem toho sa zmenila výmera parcely č. XXXX/X na výmeru 23528 m² a výmera parcely č. XXXX na výmeru 6895 m². Pri parcele č. XXXX/X na základe kúpnej zmluvy zo dňa 18. 02. 2008 uzavretej medzi predávajúcim Lesy SR, š. p., a kupujúcimi R. V. a E. V. došlo k prevodu vlastníckeho práva v podiele 1/1 tejto parcely s tým, že touto kúpnou zmluvou a geometrickým plánom k nej vyhotovenou bola zmenená parcela č. XXXX/X z hodnoty 89848 m² na 89764 m² vedenou na LV č. XXX. Parcela č. XXXX bola po doručení delimitačného protokolu z roku 2012 prepísaná z LV č. XXX do LV č. XXXX v prospech SR - Slovenského pozemkového fondu.

9.2. Hospodárskou zmluvou zo dňa 01. 04. 1980 (čl. 344) odovzdávajúca organizácia bývalý ONV W. A. odovzdal preberajúcej organizácii Západoslovenským štátnym lesom, Bratislava, Pekná 19, pozemky nachádzajúce sa v k. ú. V. nad Q. vrátane všetkých darovacích parciel s tým, že prílohou tejto Hospodárskej zmluvy bol výpis T. č. 5. U jednotlivých parciel vedená v pozemknížnej vložke až na parcelu č. XXXX bola totožná s tým, že u tejto parcely napriek jej výmere vedenej v PK vložke vo výmere 3712 m², v Hospodárskej zmluve je táto parcela uvedená vo výmere 6895 m² a v tejto výmere je v súčasnosti vedená aj na LV č. XXXX. Podľa oznámenia OÚ NZ, katastrálneho odboru (č. I. 980) vznik rozdielu výmery tejto parcely žiadnym spôsobom vysvetlený či odôvodnený nebol.

9.3. Delimitačným protokolom zo dňa 23. 01. 2012 (čl. 931-932) žalovaný v 1. rade ako odovzdávajúci subjekt odovzdal preberajúcej žalovanému v 2. rade správu k nehnuteľnosti vo vlastníctve štátu nachádzajúcej sa v k. ú. V. nad Q. vedenej na LV č. XXX parcela č. XXXX orná pôda o výmere 6895 m². V súčasnosti je táto parcela vedená na LV č. XXXX. Na základe výzvy súdu dňa 14. 08. 2014 Slovenský pozemkový fond Bratislava súdu oznámil, že parcela č. XXXX ornú pôdu o výmere 6895 m² vedenú na LV č. XXX v k. ú. V. nad Q. ku dňu účinnosti reštitučného zákona, t. j. k 01. 05. 2005 nespravoval až delimitačným protokolom z roku 2012 č. A bola z jeho strany prebratá do správy táto nehnuteľnosť.

9.4. Dňa 25. 04. 2014 bol vyhotovený a žalobcom predložený geometrický plán č. XX/XXXX pre katastrálne územie V. nad Q. overený OÚ W. A., katastrálnym odborom 12. 05. 2014 pod č. XXX/XX, ktorým bola z LV č. XXXX zameraná parcela č. XXXX orná pôda 6895 m² a na základe toho vznikol nový stav parcela č. XXXX/X orná pôda 1138m², parcela č. XXXX/X orná pôda 3712 m², parcela č. XXXX/X orná pôda 1988 m² a parcela č. XXXX/X orná pôda 57m². Týmto geometrickým plánom bola ďalej z LV č. XXX zameraná parcela č. XXXX lesné pozemky 5215 m², z ktorého vznikol nový stav parcela č. XXXX/X lesné pozemky XXXX m² a parcela č. XXXX/X lesné pozemky 344 m², ďalej bola zameraná parcela č. XXXX/X lesné pozemky 2h 3528 m² a parcela č. XXXX/X lesné pozemky 6h 9452 m², z ktorých vznikol nový stav parcela č. XXXX/X lesné pozemky 6h 337 m², parcela č. XXXX/X lesné pozemky 1h 3732 m², parcela č. XXXX/X lesné pozemky 7672 m², parcela č. XXXX/X lesné pozemky 2967 m² a parcela č. XXXX/X lesné pozemky 8272 m².

10. Okresný súd Nové Zámky v obdobnej reštitučnej veci žalobcu Rímskokatolícka cirkev, Biskupstvo Nitra, so sídlom Nitra, Nám. J. Pavla II. č. 7, proti žalovanému LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, Nám. SNP 8, Banská Bystrica v rozsudku 12C 43/2007-1102 zo dňa 14. 04. 2016 zaujal rozdielny názor k aktívnej a pasívnej vecnej legitímácii strán sporu a k posúdeniu rozhodného obdobia kedy malo dôjsť k prechodu vlastníckeho práva z pôvodného vlastníka na štát ako v tejto veci. Súd sa odklonil od svojho názoru aj s poukazom na stanovisko odvolacieho súdu vyslovené v uznesení 8Co/994/2015-644 zo dňa 03. 11. 2016 vo veci prvoinštančného súdu sp. zn. 6C/275/2006, v ktorom odvolací súd z dôvodov uvedených v tomto uznesení mal za preukázané, že žalobca je oprávnenou osobou podľa reštitučného zákona a nestotožnil sa ani so záverom súdu prvej inštancie, že vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam prešlo na štát na základe záborového zákona (ods. 21 citovaného uznesenia). Navyše mal odvolací súd za preukázané, že žalovaný za ktorého bol označený LESY Slovenskej republiky, š. p., Nám. SNP 8, Banská Bystrica, je pasívne legitimovanou osobou v predmetnom reštitučnom spore, keď túto skutočnosť na ktorú je súd povinný z úradnej moci prihliadať nenamietal.

11.1. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobcu je čiastočne dôvodná. Primárne sa súd vysporiadal s námietkou aktívnej a pasívnej legitímácie strán sporu, a následne s tým, či sú splnené ostatné zákonné podmienky na priznanie uplatneného nároku z reštitučného zákona.

11.2. V súvislosti s aktívnou legitímáciou žalobcu poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 119/2002, ale aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 17Co/257/96 z 10. 09. 1996, v ktorom námietku, že Rímskokatolícka cirkev na území Slovenskej republiky nie je právnym nástupcom po pozemnoknižnom vlastníkovi Ostrihomskom arcibiskupstve (cirkvi nachádzajúcej sa mimo územia SR) vyriešil tak, že „cirkevný majetok bol upravený osobitne, nemohol byť riešený po vzniku Československej republiky orgánmi štátu, ale orgánmi cirkvi; podľa „Modusu Vivendi“ medzi Československou republikou a Svätou stolicou z 02. 02. 1929 a Pápežskej konštitúcie slovenskosti z 30. 12. 1977 bola na základe konštitúcií „Praescriptionum sacrosancti“ a „Qui divino“ zriadená samostatná Slovenská provincia a na základe týchto konštitúcií boli zosúladené hranice cirkevnej jurisdikcie štátnym hraniciam, pričom Farnosti, predovšetkým na juhu Slovenska, patriace do pôsobnosti Ostrihomskej arcidiecézy sa stali súčasťou diecéz v rámci Slovenskej provincie; takto došlo k úprave a zosúladeniu diecéz a nástupníctvu právnemu k cirkevnému majetku na území Slovenskej republiky, keď právnym nástupcom vo vlastníctve všetkých nehnuteľností Rímskokatolíckej cirkvi, ktoré sú zapísané pozemnoknižne na zahraničné právne subjekty a nachádzajú sa na území Slovenskej republiky je príslušné biskupstvo, na území ktorého sa nehnuteľnosti nachádzajú“.

11.3. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, napr. 2 Cdo 208/2009 z 30. 11. 2010, sp. zn. 3Cdo 200/2010 z 27. 02. 2012 a uznesenia Ústavného súdu SR IV. ÚS 216/2011-36 z 25. 05. 2011 alebo III. ÚS373/2012-23 z 23. 08. 2012, a tiež nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 42/2011 z 20. 09. 2012, v ktorých nesprávnosť tohto historického výkladu právneho nástupníctva všeobecnými súdmi ústavným súdom vytknutý nebol. V priebehu konania sa oprávnenou osobou v konaní o navrátenie vlastníctva podľa zákona č. 161/2005 Z. z. stala Rímskokatolícka cirkev, Biskupstvo Nitra.

11.4. Dňa 14. 02. 2008 bola vyhlásená Apoštolská konštitúcia „Slovachiae sacrorum Antistites“ o vzniku diecéz a zmene hraníc a mien diecéz a cirkevných provincií. Apoštolskou konštitúciou zo 14. 02. 2008 zanikla Bratislavsko-trnavská arcidiecéza a boli zriadené nové diecézy. Právne nástupníctvo z pôvodného žalobcu Rímskokatolícka cirkev, Bratislavsko-trnavskej arcidiecézy so sídlom v Trnave na Rímskokatolícku cirkev, Biskupstvo Nitra, je preukázané potvrdením Ministerstva kultúry Slovenskej republiky zo 16. 03. 2009 o právnej subjektivite Rímskokatolíckej cirkvi, Biskupstvo Nitra (č. I. 206). Právny záver o právnom nástupníctve Biskupstva Nitra po Bratislavsko-trnavskej arcidiecéze na základe Apoštolskej konštitúcie „Slovachiae sacrorum Antistites“ vyplýva aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 87/2010 zo 16. 03. 2011 uverejneného v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky vo zv. 3 ročník 2011 na str. 41 pod poradovým (publikačným) č. 36/2011 a sp. zn. 5 Cdo 139/2010 z 10. 03. 2011. Na základe uvedeného mal súd za preukázané, že žalobca je aktívne legitimovanou osobou, a teda osobou oprávnenou podľa § 2 ods. 2 citovaného zákona, pričom bolo preukázané, že pôvodným vlastníkom sporných nehnuteľností bolo Ostrihomské arcibiskupstvo (výpis z PKV č. 5 k. ú. V. nad Q.), ktoré je právnym predchodcom žalobcu.

12. Súd prvej inštancie pri posúdení otázky vecnej pasívnej legitímácie žalovaného v 1. rade vychádzal z toho, že povinnou osobou v súdnom konaní o navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam podľa zákona č. 161/2005 Z. z. môže byť aj právnická osoba, ktorá spravuje nehnuteľné veci vo vlastníctve Slovenskej republiky. V tomto smere poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 01. 03. 2012 sp. zn. IV. ÚS111/2012, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 160/2006 zo dňa 29. 05. 2007 a rozsudok sp. zn. 2 Cdo 208/2009 zo dňa 30. 11. 2010). Poznamenal, že pre súd nie je smerodajné, kto bol ku dňu 01. 05. 2005 zapísaný v evidencii nehnuteľností ako správca sporných nehnuteľností, ktoré v tej dobe už boli vo vlastníctve štátu. Z dokazovania vyplýva, že nehnuteľnosti, o vydanie ktorých sa domáhal žalobca od žalovaného v 1. rade boli ku dňu 01. 05. 2005 v jeho správe, preto bola daná v predmetnom spore pasívna legitímácia žalovaného v 1. rade.

13. V súvislosti s pasívnou legitímáciou žalovaného v 2. rade súd uviedol, že žalovaný v 2. rade, ktorý sa stal stranou sporu počnúc dňom 05. 11. 2014, v priebehu celého konania namietal, že v rozhodnej dobe k 01. 05. 2005 nebol správcom tých nehnuteľností, ktoré žiadal žalobca od neho vydať na základe prípustenej zmeny žaloby uznesením č. k. 4C/92/2011-938 z 15. 10. 2014 ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 05. 11. 2014. Žalovaný v 1. rade sa v priebehu konania bránil tým, že v rozhodnom období, t. j. ku dňu účinnosti zákona (01. 05. 2005) nebol správcom pôvodne žalovanej parcely č. XXXX orná pôda o výmere 6895 m² vedenej na LV č. XXXX a následne z nej zameraných parciel XXXX/X orná pôda o výmere 3712 m², XXXX/X orná pôda o výmere 1988 m² s tým, že tieto nehnuteľnosti nikdy neužíval napriek tomu, že až v rámci vyššie uvedenej delimitácie boli zapísané do správy žalovaného v 2. rade. Poukázal na predloženú mapu identifikácie parciel (čl. 934,935,937) s tým, že parc. č. XXXX leží medzi riekou H. a železničnou traťou, pretína ju cesta, čo samo o sebe bráni jej využitiu, pričom to, že z jednej strany susedí s lesom neosvedčuje jej užívanie zo strany žalovaného v 1. rade. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca nepreukázal, ktorý zo žalovaných bol reálne ku dňu 01. 05. 2005 správcom nehnuteľností, vydania ktorých sa domáhal od žalovaného v 2. rade, a preto nie je daná pasívna legitímácia žalovaného v 2. rade v predmetnom spore.

14.1. Pokiaľ ide o námietky žalovaných týkajúcich sa písomnej výzvy, súd sa nestotožnil s názorom o jej neurčitosti a neplatnosti pre absenciu parcelných čísel nehnuteľností, ktoré ňou žalobca žiadal vydať a nepreukázanie spôsobu, akým nehnuteľnosti prešli na štát.

14.2. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca výzvou doručenou 19. 01. 2006 vyzval žalovaného v 1. rade ako povinnú osobu na vrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam v k. ú. V. nad Q., ktoré tvoria lesný pôdny fond, hospodárske stavby a ostatné stavby súvisiace, s tým, že nehnuteľnosti špecifikoval v prílohe k výzve podľa ich zápisu v T.. vložke č. X a v identifikácii parciel č. XXX/XX z januára 2004. Uviedol, že nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu podľa § 3 ods. 1 písm. c) zák. č. 142/1947 Zb. alebo z dôvodu uvedeného v § 3 ods. 1 písm. h) uvedeného zákona. Identifikácia parciel obsahovala žalované parcely s označením ich výmery a druhu pozemku. Keďže výzva obsahovala jasné a zrozumiteľné označenie katastrálneho územia - V. nad Q., číslo pozemno-knižnej vložky - X a jej prílohou bola identifikácia parciel obsahujúca označenie pôvodného pozemno-knižného stavu nehnuteľností a stav podľa údajov registra „C“ KN, ako aj dôvod, o ktorý žalobca svoj nárok opieral, preto aj s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutia Ústavného súdu SR ju súd považoval za dostatočnú, resp. takú, ktorá spĺňa na ňu kladené podmienky podľa reštitučného zákona.

15.1. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že uplatnený nárok žalobcu voči žalovanému v 1. rade vo vyhovujúcej časti bol daný, pričom všetky nehnuteľnosti ku ktorým rozhodol o jeho povinnosti ich vydať a navrátiť k nim vlastníctvo, sú pozemkami evidovanými v bývalej PK vložke aj podľa súčasnej ich evidencie v katastri nehnuteľnosti označené druhom pozemku ako lesné pozemky. Reštitučný zákon v ust. § 2 ods. 1 písm. c) uvádza pojem lesný pôdny fond s následným odkazom na zákon o lesoch. Lesné pozemky sú pozemkami lesného pôdneho fondu, a preto bol daný dôvod na vyhovie žaloby v časti, ktorá sa týkala lesných pozemkov. Námietku žalovaného v 1. rade v časti týkajúcej sa parc. č. XXXX/X. nepovažoval súd za dôvodnú, pretože rozdiel jej výmery oproti stavu vedenej v pôvodnej PK vložke k pomeru celkovej výmery tejto parcely vedenej na LV č. XXX je možné považovať za zanedbateľný s tým, že oprava výmery bola vykonaná tak, ako uviedol OU katastrálny odbor v správe zo dňa 18. 02. 2015 (čl. 979).

15.2. T. ide o parc. č. XXXX lesné pozemky 57697 m² súd mal za to, že táto parcela nemôže byť totožná s pozemno-knižnou parc. č. XXXX záhrada o výmere 622 m², pretože na predloženej pozemkovej mape

na čl. 56 je zrejme, že pôvodná parc. č. XXXX - záhrada sa nachádzala vo vnútri parc. č. XXXX/X a bola zakreslená veľkostne primerane svojej výmere v tesnej blízkosti parciel XXXX - záhrada a parc. č. XXXX - dom. V súčasnosti je parc. č. XXXX vedená ako lesné pozemky o výmere 57697 m² a je zakreslená na pozemkovej mape (čl.935) a geometrickom pláne č. X/XXXX (čl. 200) až za parcelou č. XXXX/X. Uvedené skutočnosti by znamenali, že jej rozmer sa zväčšil takmer 100-krát a navyše došlo k jej premiestneniu oproti pôvodnému stavu. Z oznámenia katastrálneho odboru z 18. 02. 2015 (č. I. 979) nevyplývalo na základe akých relevantným skutočností mohlo dôjsť k tak výrazným zmenám pri tejto parcele, preto súd konštatoval, že pôvodná parc. č. XXXX záhrada 622 m² vlastnícky patriaca právnenému predchodcovi žalobcu nie je totožná so žalovanou parc. č. XXXX lesné pozemky 57697 m², a preto nevyhovelo návrhu na jej vydanie.

15.3. Pokiaľ ide o parc. č. XXXX/X lesné pozemky 89764 m² tak skutočnosť, že žalobca sa domáha vydania menšej výmery tejto parcely, akú mala pôvodne vedenú v PK vložke, nemôže brániť jej vydaniu, skôr naopak, je vecou žalobcu, v akom rozsahu si uplatní svoj dôvodný nárok. Čo sa týka parc. č. XXXX, parc.č .XXXX, parc. č.XXXX, parc. č. XXXX, parc. č.XXXX, všetky vedené ako druh pozemku - ostatné plochy a parc. č. XXXX/X vedené ako zastavané plochy a nádvoria, tak ani pri jednej žalovaný v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by boli súčasťou lesného pôdneho fondu tak, ako to ukladá ustanovenie § 2 ods. 1 Zák. č. 161/2005 Z. z. (účinný od 01. 05. 2005), pričom súčasťou tohto ustanovenia je aj legislatívny odkaz číslo 3, ktorý sa odvoláva na Zák. č. 61/1977 Zb. o lesoch účinný do 31. 08. 2005. Od 01. 09. 2005 bol Zákona č. 61/1977 Zb. zrušený Zák. č. 326/2005 Z. z., ktorý naviazal na pôvodný legislatívny pojem „lesný pôdny fond“, ktorý tvorili len tie pozemky, ktoré boli v evidencii katastra nehnuteľností zapísané ako druh pozemku - lesné pozemky.

15.4. V súvislosti s uvedenými pozemkami bol vyhotovený aj lesný hospodársky plán a boli zakreslené v lesníckych porastových mapách. S poukazom na to súd prvej inštancie konštatoval, že vlastnícke právo sa vracia výlučne k nehnuteľným veciam, ktoré tvoria lesný pôdny fond, hospodárske stavby a ostatné stavby súvisiace s ním. Žalobca žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, že by tieto parcely slúžili lesnému hospodárstvu a súčasne, že by boli pre jeho činnosť nevyhnutné, alebo že by ich využívanie súviselo s využívaním funkcií lesa. Pri parc. č. XXXX/X zastavané plochy a nádvoria 185 m² bolo navyše nepochybné, že takémuto účelu ani nemôže slúžiť, keď je zrejme, že sa nachádza vo vnútri parc. č. XXXX/X (čl. 974), ktorá patrí tretím osobám vedeným na LV č. XXXX (čl. 971).

16. V časti žaloby o vydanie dokumentácie (pripustenej zmeny žaloby uznesením č. k. 4C/92/2011-938 zo dňa 15. 10. 2014), mal súd za preukázané, že vychádzajúc z úpravy zákona č. 326/2005Z. z. o lesoch - druhý oddiel, program starostlivosti o lesy (§ 40, § 44 a § 45) vyplýva, že námietka žalovaného v 1. rade o nemožnosti vydania žalovanej dokumentácie je dôvodná, keďže vedenie takejto dokumentácie zákon správcovi neukladá, navyše žiadnym spôsobom žalobca v konaní nepreukázal, že by žalovaní takou dokumentáciou disponovali. Poukazujúc na uvedené súd prvej inštancie žalobu v tejto časti zamietol a rozhodol o vydaní žalovanej dokumentácie v doslovnom znení reštitučného zákona v jeho § 3 odsek 3. Z týchto dôvodov o žalobe žalobcu voči žalovanému v 1. rade rozhodol tak, ako uviedol vo výrokovej časti rozsudku.

17.1. Prvoinštančný súd nepovažoval uplatnený nárok žalobcu voči žalovanému v 2. rade za preukázaný. Žalovaný v 2. rade sa stal stranou sporu na základe uznesenia č. k. 4C/92/2011-938, zo dňa 15. 10. 2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť 05. 11. 2014 s tým, že na základe neho sa žalobca domáhal, aby mu vydal a navrátil vlastníctvo k parc. č. 4906/2 druh pozemku orná pôda o výmere 3712 m² a parc. č. XXXX/X druh pozemku orná pôda o výmere 1988 m², parcely vytvorené na základe geometrického plánu č. XX/XXXX pre k. ú. V. nad Q. po zameraní parc. č. XXXX vedenej na LV č. XXXX. Súd považoval za zrejme, že v pôvodnej PKV č. X bola parc. č. XXXX vedená ako rola o výmere 3712 m². Z oznámenia katastrálneho odboru (čl. 979) nevyplýva, akým spôsobom sa stalo, že výmera tejto parcely a na základe čoho a kedy sa takmer zdvojnásobila, čo nemožno považovať za zanedbateľný rozdiel. Parc. č. XXXX mala túto nesprávnu výmeru uvedenú aj v hospodárskej zmluve z r. 1980 (čl. 344). Z týchto dôvodov a z dôvodu, že evidentne nejde o totožnú parcelu, ktorú podľa pozemno-knižného výpisu vlastní právny predchodca žalobcu, navyše ktorá svojou kultúrou, t. j. druhom pozemku sa nestotožňuje s pozemkami, ktoré žalovaný v 1. rade v rámci svojej činnosti obhospodaruje, je zrejme, že túto parcelu žalovaný v 1. rade fakticky na základe predmetnej hospodárskej zmluvy z roku 1980 ani nezačal užívať a následne na základe delimitačného protokolu v roku 2012 (čl. 931) ju formálne odovzdal do správy žalovanému v 2. rade. Aj keď sa v konaní jednoznačne nepreukázalo, ktorý zo žalovaných v čase účinnosti reštitučného

zákona parc. č. XXXX spravoval, bolo dôležité poukázať na rozpory, ktoré v konaní vyšli najavo. Pri porovnaní geometrického plánu č. XX/XXXX a pozemkovej mapy pôvodného stavu podľa evidencie v PKV č. X (čl. 56) možno skonštatovať, že novovytvorená parc. č. XXXX/X je identická s PK parc. č. XXXX a novovytvorená parc. č. XXXX/X je identická s časťou PK parc. č. XXXX/X. Z hospodárskej zmluvy vyplýva, že táto sa na pozemnoknižnú parcelu č. XXXX/X vôbec nevzťahovala, jej predmetom bola parc. č. XXXX o výmere 6895 m², čo nezodpovedalo výmere vedenej v PKV č. 5 ako parc. č. XXXX rola 3712 m² čo je značný rozdiel vo výmerách, a preto nemožno bez akýchkoľvek pochybností ustáliť, že parc. č. XXXX uvádzaná v hospodárskej zmluve a parc. č. XXXX evidovaná v T. č. X sú totožnými parcelami.

17.2. Uviedol, že pokiaľ by aj bola daná pasívna legitimácia žalovaného v 2. rade, v konaní nebol predložený žiadny listinný dôkaz, z ktorého by bolo možné jednoznačne vyvodíť existenciu reštitučného titulu podľa § 3 reštitučného zákona vo vzťahu k pôvodnej PKV parc. č. XXXX/X, ktorá má byť v značnej časti jej výmery identická v súčasnosti s parc. č. XXXX/X, a k pôvodnej PKV parc. č. XXXX, ktorá má byť identická so súčasťou žalovanej parc. č. XXXX/X. Z týchto dôvodov súd žalobu žalobcu voči žalovanému v 2. rade v celom rozsahu zamietol.

18.1. O nároku na náhradu trov konania žalobcu voči žalovanému v 1. rade súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP s poukazom na § 255 odsek 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, pretože žalobca a žalovaný v 1. rade mali úspech v danej veci len čiastočný, pričom pomer ich úspechu a neúspechu bol približne rovnaký.

18.2. O nároku na náhradu trov konania žalovaného v 2. rade voči žalobcovi súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP s poukazom na § 255 ods. 1 CSP tak, že procesne úspešnému žalovanému v 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady súd prvej inštancie rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa končí konanie samostatným uznesením.

19. Proti tomuto rozsudku v jeho vyhovujúcej časti podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v 1. rade, žiadajúc odvolací súd, aby rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. c/ CSP) a, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

20.1. Uviedol, že podľa § 2 ods. 2 zákona č. 161/2005 Z. z. právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam podľa ods. 1 môže uplatniť oprávnená osoba, ktorou je registrovaná cirkev a náboženská spoločnosť so sídlom na území Slovenskej republiky vrátane ich útvarov, ktoré majú právnu subjektivitu, ktorých nehnuteľná vec prešla do vlastníctva štátu a obce v období od 8. mája 1945 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v § 3 žalovaný aj naďalej trvá na svojej námietke, že žalobca žiadnym právne relevantným spôsobom nepreukázal v tomto spore svoju aktívnu legitimáciu.

20.2. Zdôraznil, že pokiaľ ide o cirkevné majetky, ktoré zostali na území bývalej ČSR po rozpade Rakúsko - Uhorska a ktoré vlastnícky patrili Ostrihomskému arcibiskupstvu neexistuje žiadny právny dôkaz o prechode vlastníctva k nim na Rímskokatolícku cirkev na Slovensku. Historické dokumenty preukazujú iba detenčné dočasné spravovanie ostrihomských majetkov na území bývalej SR, rešpektované samotnou Svätou stolicou zriadením Apoštolskej administratúry v Trnave za účelom dočasnej správy majetkov, administratúra nedisponovala žiadnym právnym titulom, ktorým by mohla preukázať svoje vlastníctvo k ostrihomským majetkom a nemala ani charakter cirkevného subjektu s právnou subjektivitou. Vlastníctvo k nehnuteľnostiam bolo v pozemnoknižných záznamoch v čase jeho prechodu na štát vedené stále na "Ostrihom", t. j. nie na iný samostatný cirkevný právny subjekt, pôvodný vlastník je stále existujúcim cirkevným právnym subjektom pôsobiacim na území Maďarska.

20.3. Súčasný predstaviteľ Ostrihomsko-budapeštianskej arcidiecézy, kardinál primas a arcibiskup sa vo svojom písomnom stanovisku zo dňa 31. 03. 2008 adresovanom v obdobnej veci os Nitra k č. k. 17C/177/2006 vyjadril, že „nevieme o takom cirkevno-správnom opatrení, na základe ktorého Rímskokatolícka cirkev (myslí sa na Slovensku) by bola právnym nástupcom dobového Ostrihomského arcidiecézneho úradu“. Žalobca svoj status "oprávnenej osoby" v tomto konaní „preukázal“ podpisom v reštitučnej výzve, v ktorej uviedol, že je ako cirkevná právnická osoba registrovaná na Ministerstve kultúry SR podľa medzinárodnej dohody „Modus vivendi“ zo dňa 2. februára 1928, Základnej zmluvy uzavretej medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou zo dňa 24. 11. 2000 a vnútorných predpisov

Rímskokatolíckej cirkvi, najmä Apoštolských konštitúcií z rokov 1937 a 1977 zákonným nástupcom všetkých nehnuteľných vecí, ktoré od roku 1918 tvorili časť ČSR a v súčasnosti sa nachádzajú na území Slovenskej republiky a sú zapísané v pozemkových knihách na zahraničné cirkevné právnické osoby. Je tiež právnym nástupcom po zaniknutých alebo zrušených cirkevných organizáciách Rímskokatolíckej cirkvi v zmysle Uznesenia Konferencie biskupov Slovenska z roku 1995 prijatého v súlade s vnútornými predpismi Rímskokatolíckej cirkvi.

20.4. Žalovaný preukázal, že dohoda o Modus vivendi nemala charakter medzinárodnej zmluvy a išlo iba o výmenu diplomatickej nóty, zo znenia dohody totiž nevyplýva riešenie právneho nástupníctva k žiadnemu nehnuteľnému majetku po žiadnom subjekte. Riešenie otázky právneho nástupníctva k ostrihomskému majetku v prospech súčasnej Rímskokatolíckej cirkvi na Slovensku a jej útvarov žalobca nikdy nepreukázal, z obsahového znenia uvádzaných apoštolských konštitúcií takáto skutočnosť nevyplýva a ani samotné doterajšie súdne rozhodnutia v obdobných veciach nedávajú jasnejšiu odpoveď, ktorý z predkladaných dokumentov právne preukazuje právne nástupníctvo žalobcu k majetkom stále existujúceho cirkevného subjektu, ktorý toto nástupníctvo v súčasnosti popiera.

20.5. Poukázal na § 6 písm. e/ zákona č.161/2005 Z. z., v zmysle ktorého sa vlastníctvo nevracia k pozemku, ktorý slúži na účely obrany štátu, ťažbu vyhradených nerastov, chráneného areálu, národnej prírodnej Pamiatky, chráneného krajinného prvku alebo ich ochranného pásma s tretím stupňom alebo štvrtým stupňom ochrany. Predmetom povinnosti voči žalovanému v I. rade je aj povinnosť vydať a navrátiť vlastníctvo k pozemkom, označených na LV č. XXX pre k. ú. V. nad Q. druhom ochrany s kódom XXX - prírodná rezervácia (národná prírodná rezervácia) a s kódom XXX - chránené vtáčie územie. Ide o pozemky s parc. č. XXXX/X lesné pozemky o výmere 26 5148 m² (kód ochrany 104), parc. č. XXXX lesné pozemky o výmere 8143 m² (kód ochrany 104), parc. č. XXXX lesné pozemky o výmere 177 1076 m² (kód ochrany XXX), parc. č. XXXX lesné pozemky o výmere 13237 m² (kód ochrany XXX), parc. č. XXXX/X lesné pozemky o výmere 56 6098 m² (kód ochrany XXX), parc. č. XXXX lesné pozemky o výmere 2 9766 m² (kód ochrany XXX), parc. č. XXXX/X lesné pozemky o výmere 8 9764 m² (kód ochrany XXX) a ďalej parcely č. XXXX/X , XXXX/X , XXXX/X a XXXX/X, vytvorené GP č.XX/XXXX od parcel č.: XXXX/X lesné pozemky o výmere 2 3528 m² (kód ochrany XXX), parc. č. XXXX/X lesné pozemky o výmere 6 9452 m² (kód ochrany XXX), a to aj napriek tomu, že žalovaný v I. rade na zákonnú prekážku vydania nehnuteľností s uvádzanými kódmi ochrany poukázal na súdnom pojednávaní konanom dňa 16. 03. 2017. V k. ú. V. nad Q. bola vyhlásená v roku 1966 štátna prírodná rezervácia pod názvom V. V., v súčasnosti pod názvom „W.“ (kód ochrany XXX). Na chránené vtáčie územia sa vzťahuje štvrtý stupeň ochrany, vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 15 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny (Rozsudok KS 8Co/950/2014 zo dňa 05. 11. 2015).

20.6. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného v 1. rade nevyjadril.

21. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP, keď v zmysle § 219 ods. 3 za použitia § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením) a dospel k záveru , že a/ odvolanie žalovaného v 1. rade je čiastočne dôvodné ohľadom vydania a navrátenia nehnuteľností evidovaných Okresným úradom Nové Zámky, katastrálnym odborom v katastrálnom území V. v katastri nehnuteľností v Registri C na katastrálnej mape, na LV č. XXX spolu s dokumentáciou, ktorá k nim prislúcha, a to parcely č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 265148 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 8143 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 1771076 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 13237 m², parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 566098 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 29766 m², parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 89764 m², ako aj parcel vytvorených na základe geometrického plánu č. XX/XXXX pre katastrálne územie V. nad Q., vyhotoveného dňa 25. 04. XXXX K.. C. F., autorizovaného K.. K. U., autorizovaným geodetom a kartografom dňa 25. 04. 2014 overeného Okresným úradom Nové Zámky, Katastrálnym odborom dňa 12. 05. 2014 pod č. XXX/XX, ktorý tvorí súčasť tohto rozsudku, spolu s dokumentáciou, ktorá k nim prislúcha, a to parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 60337 m², parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 13732 m²,

parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 7672 m², parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 2967 m², preto rozsudok súdu prvej inštancie v uvedenej časti podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP) a b/ vo zvyšnej vyhovujúcej časti považoval odvolanie žalovaného v 1. rade za nedôvodné, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok v ostatne vyhovujúcej časti potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

22.1. S účinnosťou od 01. 07. 2016, prijatím zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, došlo v súlade s § 473 CSP k zrušeniu zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok. Nová právna úprava dôsledne dodržiava princíp okamžitej aplikovateľnosti procesnoprávných noriem, ktorý znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to aj na konania začaté pred dňom účinnosti CSP s ustanovenými výnimkami z tohto základného pravidla.

22.2. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

22.3. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

23.1. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

23.2. Podľa § 387 ods. 1 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

24.1. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len „citovaného zákona“) vlastnícke právo sa vracia k nehnuteľným veciam, ktoré tvoria a) poľnohospodársku pôdu, b) hospodárske budovy a iné stavby patriace k pôvodnej hospodárskej usadlosti, c) lesný pôdny fond, hospodárske stavby a ostatné stavby súvisiace s ním, d) podiely k spoločnej nehnuteľnosti.

24.2. Podľa § 2 ods. 2 citovaného zákona právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam podľa odseku 1 môžu uplatniť oprávnená osoba, ktorou je registrovaná cirkev a náboženská spoločnosť so sídlom na území SR vrátane ich útvarov, ktoré majú právnu subjektivitu, ktorých nehnuteľná vec prešla do vlastníctva štátu, obce v období od 8. mája 1945, židovským náboženským obciam od 2.11.1938 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v odseku 3.

24.3. Podľa § 3 ods. 1 citovaného zákona oprávnenej osobe sa navráti vlastníctvo k nehnuteľným veciam, ktoré prešli do vlastníctva štátu alebo obce na základe c) odňatia bez náhrady postupom podľa zákona č. 142/1947 zb. o revízií prvej pozemkovej reformy alebo podľa zákona č. 46/1948 Zb. o novej pozemkovej reforme (trvalej úprave vlastníctva k poľnohospodárskej a lesnej pôde).

24.4. Podľa § 3 ods. 2 citovaného zákona nehnuteľná vec sa vydá oprávnenej osobe v stave, v akom je ku dňu účinnosti tohto zákona.

24.5. Podľa § 3 ods. 3 citovaného zákona s lesnými pozemkami sa vydajú aj investičné lesné cesty alebo ich časti podľa osobitného predpisu vybudované z prostriedkov štátu. Nehnuteľná vec sa vydá oprávnenej osobe s dokumentáciou, ktorá k tejto príslúcha.

24.6. Podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona povinnou osobou je právnická osoba, ktorá ku dňu účinnosti tohto zákona spravuje nehnuteľné veci vo vlastníctve SR, obce alebo nehnuteľnú vec drží.

25.1. Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam môže uplatniť oprávnená osoba písomnou výzvou voči povinnej osobe do 30.4.2006, ak v tejto lehote preukáže skutočnosti podľa § 3. Neuplatnením práva v tejto lehote právo zaniká.

25.2. Podľa § 5 ods. 2 citovaného zákona povinná osoba uzavrie s oprávnenou osobou do 60 dní od doručenia písomnej výzvy dohodu o vydaní nehnuteľnej veci, ak k prechodu vlastníctva bude potrebné vykonávať úkony podľa osobitného predpisu, začína plynúť táto lehota po prekonaní týchto údajov.

25.3. Podľa § 5 ods. 3 citovaného zákona ak povinná osoba nevyhoví písomnej výzve podľa ods. 2 alebo ak sídlo nie je známe, môže oprávnená osoba uplatniť svoje nároky na súde v lehote 12 mesiacov od doručenia písomnej výzvy. Inak právo zaniká.

25.4. Podľa § 6 citovaného zákona vlastníctvo sa nevracia k a) pozemku, na ktorom bol po prevode alebo prechode do vlastníctva štátu zriadený cintorín, b) pozemku, ktorý bol po prechode alebo prevode do vlastníctva štátu zastavaný, ak bol pozemok zastavaný stavbou, ktorá slúži zariadeniam telesnej kultúry, zdravotníctva, kultúry, na poskytnutie služieb sociálnej starostlivosti alebo sociálnych služieb na pracovnú rehabilitáciu a zamestnávanie telesne postihnutých osôb a na školské účely, nemožno vydať ani príslušné pozemky slúžiace na tieto účely, c) pozemku, na ktorom bola zriadená záhradková alebo chatová osada, d) pozemku, na ktorom sú telovýchovné a športové zariadenia, e) pozemku, ktorý slúži na účely obrany štátu, ťažbu vyhradených nerastov, chráneného areálu, národnej prírodnej pamiatky, chráneného krajinného prvku alebo ich ochranného pásma s tretím stupňom alebo štvrtým stupňom ochrany.

26. Podľa § 3 ods. 1 Zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení neskorších zmien, Lesné pozemky sú pozemky a) s lesnými porastmi, b) dočasne bez lesných porastov pri ich obnove alebo po vykonaní náhodnej ťažby, c) na ktorých sú zriadené lesné škôlky alebo semenné sady, d) o ktorých bolo rozhodnuté o ich dočasnom vyňatí z plnenia funkcií lesov alebo o obmedzení využívania funkcií lesov na nich, e) bez lesných porastov, 1. ktoré slúžia lesnému hospodárstvu a sú pre jeho činnosť nevyhnutné, najmä pozemky, na ktorých sú lesné cesty a zväžnice, lesné sklady a rozdeľovacie priesečky, 2. ktorých využívanie súvisí s využívaním funkcií lesov, najmä rekreačné miesta, políčka pre zver, ohryzové plochy pre zver, rašeliniská, sutiny, skaly a prameniská, 3. nad hornou hranicou stromovej vegetácie vo vysokohorských oblastiach s výnimkou zastavaných pozemkov a ich príjazdových komunikácií, f) vyhlásené za lesné pozemky podľa odsekov 2 a 3 alebo osobitných predpisov, g) na ktorých boli lesné porasty odstránené protiprávnym konaním.

27. V predmetnej veci je predmetom odvolacieho konania len vyhovujúci výrok súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému v 1. rade. Odvolací súd pri preskúmaní dôvodnosti podaného odvolania v napadnutej vyhovujúcej časti, s výnimkou parciel nachádzajúcich sa na LV č. XXX pre k. ú. V. nad Q., parc. č. XXXX/X, parc. č. XXXX, parc. č. XXXX, parc. č. XXXX, parc. č. XXXX/X, parc. č. XXXX, parc. č. XXXX/X a ďalej parcely č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X a XXXX/X, vytvorené GP č. XX/XXXX od parciel č. XXXX/X, parc. č. XXXX/X, dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v 1. rade nie je dôvodné a súd prvej inštancie v tejto časti vykonal rozsiahle dokazovanie, z ktorého následne vyvodil správne skutkové zistenia a dospel k správne právnemu záveru, pričom svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil s poukazom na § 220 ods. 2 CSP. Poukazujúc na uvedené skutočnosti odvolací súd v tejto časti napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 CSP a v ďalšom odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP).

28. Námietky žalovaného v 1. rade uvádzané v odvolaní sa týkali nesprávneho rozhodnutia súdu prvej inštancie v súvislosti s posúdením aktívnej legitímácie žalobcu. Odvolateľ trvá na tom, že cirkevné majetky, ktoré zostali na území bývalej ČSR po rozpade Rakúsko - Uhorska a ktoré vlastnícky patrili Ostrihomskému arcibiskupstvu neprešli na Rímskokatolícku cirkev na Slovensku. Mal za to, že žalobca svoj status oprávnenej osoby preukázal výlučne podpisom v reštitučnej výzve, v ktorej uviedol, že je ako cirkevná právnická osoba registrovaná na Ministerstve kultúry SR podľa medzinárodnej dohody „Modus vivendi“ zo dňa 2. februára 1928, Základnej zmluvy uzavretej medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou zo dňa 24. 11. 2000 a Vnútroškových predpisov Rímskokatolíckej cirkvi (Apoštolské konštitúcie z rokov 1937 a 1977). Odvolací súd uvedené námietky žalovaného v 1. rade, ktoré spochybňujú aktívnu legitímáciu žalobcu považuje za nedôvodné a navyše poznamenáva, že právne nástupníctvo Rímskokatolíckej cirkvi, ako aj jej aktívna legitímácia v konaní o vydaní a navrátení vlastníckeho práva bola súdnou praxou ustálená.

29. Podľa čl. 16 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ktorú uvádza ústavný zákon č. 23/1991 Zb. (ďalej „listina“), cirkvi a náboženské spoločnosti spravujú svoje záležitosti, najmä zriaďujú svoje orgány, ustanovujú svojich duchovných a zakladajú rehoľné a iné cirkevné inštitúcie nezávisle od štátnych orgánov. Takmer doslovné znenie tejto úpravy obsahuje § 5 ods. 2 v zákona č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon č. 308/1991 Zb.“) a v poznámke aj odkazuje na tento ústavný zákon („Cirkvi a náboženské spoločnosti spravujú svoje záležitosti, najmä ustanovujú svoje orgány, ustanovujú svojich duchovných a zriaďujú rehoľné a iné inštitúcie nezávisle od štátnych orgánov“). Listina stanovuje, že výkon týchto práv možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia, ktoré sú v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu verejnej bezpečnosti a poriadku, zdravia a mravnosti alebo práv a slobôd iných (čl. 16 ods. 4).

30. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uvádza, že cirkvi a náboženské spoločnosti spravujú svoje záležitosti samy, najmä zriaďujú svoje orgány, ustanovujú svojich duchovných, zabezpečujú vyučovanie náboženstva a zakladajú rehoľné a iné cirkevné inštitúcie nezávisle od štátnych orgánov (čl. 24 ods. 3); že podmienky výkonu práv podľa tohto odseku možno obmedziť iba zákonom, ak ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na ochranu verejného poriadku, zdravia a mravnosti alebo práv a slobôd iných.

31. Právo na spravovanie vnútorných vecí patrí do základných práv cirkví a náboženských spoločností a vyjadruje autonómiu cirkví a náboženských spoločností od štátu a jeho orgánov. Registrované cirkvi a náboženské spoločnosti sú osobitným druhom právnických osôb, ktoré okrem svojho osobitného postavenia (podľa článku 24 ústavy) požívajú aj ďalšie práva priznané právnickým osobám. Cirkvou alebo náboženskou spoločnosťou sa podľa zákona č. 308/1991 Zb. rozumie dobrovoľné združenie osôb rovnakej náboženskej viery v organizácii utvorenej podľa príslušnosti k náboženskej viere na základe vnútorných predpisov príslušnej cirkvi alebo náboženskej spoločnosti (§ 4 ods. 1). Všetky cirkvi a náboženské spoločnosti majú pred zákonom rovnaké postavenie (§ 4 ods. 2). Cirkvi a náboženské spoločnosti podľa tohto zákona sú právnické osoby. Môžu sa vzájomne združovať, utvárať komunity, rehole, spoločnosti a obdobné spoločenstvá (§ 4 ods. 3). Štát uznáva len tie cirkvi a náboženské spoločnosti, ktoré sú registrované (§ 4 ods. 4).

32.1. Podľa čl. 7 ods. 5 ústavy medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

32.2. Základná zmluva medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou (ďalej „Základná zmluva“, resp. „zmluva“), ktorá nadobudla platnosť 18. decembra 2000 a je uverejnená v Oznámení Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky (č. 326/2001 Z. z.), uvádza v čl. 1 ods. 1, že Slovenská republika a Svätá stolica (ďalej len „zmluvné strany“) sa vzájomne považujú za nezávislé a autonómne subjekty medzinárodného práva a budú tieto princípy uplatňovať vo svojich vzájomných vzťahoch. V čl. 1 ods. 2 stanovuje, že zmluvné strany vzájomne uznávajú právnu subjektivitu druhej strany, ako aj všetkých právnických osôb a fyzických osôb, ktoré ju majú podľa právneho poriadku Slovenskej republiky alebo podľa kánonického práva. V čl. 2 ods. 1 stanovuje, že Slovenská republika uznáva právo katolíckej cirkvi v Slovenskej republike (ďalej len „katolícka cirkev“) a jej členov na slobodné a nezávislé pôsobenie, ktoré zahŕňa najmä verejné vyznávanie, hlásanie a uskutočňovanie katolíckej viery, slobodu pri plnení poslanca katolíckej cirkvi, vykonávanie jej kompetencií ustanovených kánonickým právom, vykonávanie vlastníckeho práva k jej finančným a materiálnym prostriedkom a spravovanie jej vnútorných vecí. V čl. 3 ods. 1 stanovuje, že katolícka cirkev má výlučné právo stanovovať a meniť svoj právny poriadok, zriaďovať, meniť a rušiť vlastné cirkevné štruktúry, najmä provincie, arcidiecézy, diecézy, eparchie, exarcháty a apoštolské administratúry.

33.1. Pri interpretácii a aplikácii Základnej zmluvy nemožno obísť kánonické právo, odkaz na ktoré je už v preambule tejto zmluvy. Kánonické právo zahŕňa Kódex kánonického práva prijatý v roku 1983 (Codex Iuris Canonici, skratka CIC) a Kódex kánonov východných cirkví prijatý v roku 1990 (Codex Canonum Ecclesiarum Orientalium, skratka CCEO). Ide o súbor noriem, ktoré tvoria najvyššie právne pravidlá katolíckej cirkvi. Slovenská republika uznáva nezávislosť a autonómiu, teda vonkajšiu aj vnútornú suverenitu (porovnaj čl. 1 ods. 1 zmluvy) a právnu subjektivitu druhej zmluvnej strany v súlade s vlastným právnym poriadkom tejto zmluvnej strany, t. j. v súlade s kánonickým právom (porovnaj čl. 1 ods. 2

zmluvy. Ide tu o dôsledok a premietnutie princípov nezávislosti a autonómnosti katolíckej cirkvi. Uvedenú právnu subjektivitu nemožno zamieňať s právnickými osobami zriaďovanými katolíckou cirkvou podľa čl. 3 ods. 4 zmluvy (porovnaj napr. CCEO v časti XIX. Článok II. - kánony 920 až 930). Čl. 2 ods. 1 zmluvy, ktorý obsahuje hlavný záväzok Slovenskej republiky voči katolíckej cirkvi, o. i. vyjadruje, že štát uznáva vykonávanie kompetencií cirkvi ustanovených kanonickým právom a spravovanie jej vnútorných vecí. V čl. 3 ods. 1 zmluvy sa Slovenská republika zaviazala rešpektovať výlučné právo katolíckej cirkvi vo vzťahu k jej právnemu poriadku a k jej cirkevným štruktúram.

33.2. Katolícka cirkev zahŕňa celý rad právnických osôb; sama o sebe je tiež osobitným subjektom medzinárodného práva, stranou medzinárodných zmlúv a vystupuje vo svojom mene v medzinárodných vzťahoch. Katolícka cirkev poveruje Apoštolskú stolicu na základe kanonického práva, aby ju zastupovala pri dohodách zmlúv so štátmi. Apoštolská stolica, ktorá je najvyšším orgánom katolíckej cirkvi, pri zmluvách so štátom prijíma záväzky vo svojom mene i v mene celej katolíckej cirkvi, ktorá je ako miestna cirkev prítomná na území daného štátu; miestna - partikulárna cirkev je jej rozhodnutiami viazaná. V tomto kontexte porovnaj časť III. CCEO (Hierarchické zriadenie cirkvi) kánony 42 až 48; ďalej kánon 7 v časti I. a tiež kánon 27 v časti II.

33.3. V zozname cirkví a náboženských spoločností, ktoré na základe zákona alebo na základe súhlasu štátu pôsobia na území Slovenskej republiky (viď prílohu zákona č. 308/1991 Zb.), je pod bodom 13. uvedená Rímskokatolícka cirkev v Slovenskej republike. Cirkvi a náboženské spoločnosti podľa tohto zákona sú právnické osoby (§ 4 ods. 3 prvá veta zákona č. 308/1991 Zb.). Rímskokatolícka cirkev v Slovenskej republike sa podľa § 22 ods. 1 zákona č. 308/1991 Zb. v spojení s bodom 13 prílohy zákona považuje za cirkev registrovanú podľa tohto zákona. Je teda právnickou osobou - má spôsobilosť na práva a povinnosti a v nadväznosti na túto spôsobilosť má aj spôsobilosť byť stranou sporu, a to priamo zo zákona. Z jej základného dokumentu je okrem iného zrejme aj to, ktoré jej útvary majú právnu subjektivitu a v akom rozsahu a kto je oprávnený v ich mene konať.

34. Podľa § 2 ods. 2 zákon č. 161/2005 Z. z. tohto zákona právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam môže uplatniť oprávnená osoba, ktorou je registrovaná cirkev a náboženská spoločnosť so sídlom na území Slovenskej republiky vrátane ich útvarov, ktoré majú právnu subjektivitu, ktorých nehnuteľná vec prešla do vlastníctva štátu, obce v období od 8. mája 1945, židovským náboženským obciam od 2. novembra 1938 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v § 3 tohto zákona. Ako oprávnená osoba v takomto prípade teda vystupuje registrovaná cirkev (alebo náboženská spoločnosť) so sídlom na území Slovenskej republiky ako celok alebo jej útvar, ktorý má právnu subjektivitu. Nie je to teda len cirkev sama (alebo náboženská spoločnosť) ako celok, ktorá je (výlučným) nositeľom tohto subjektívneho práva; zákonodarca totiž stanovil, že takéto právo má aj útvar cirkvi alebo náboženskej spoločnosti, ktorý má právnu subjektivitu. Podmienkou je, že nehnuteľná vec prešla do vlastníctva štátu v relevantnom čase a relevantným spôsobom. Tým, že zákonodarca v prípade registrovanej cirkvi a náboženskej spoločnosti zvolil takýto spôsob úpravy realizácie uvedeného subjektívneho práva na navrátenie vlastníctva, poskytol im možnosť konať za právnickú osobu inou právnickou osobou pôsobiacou v rámci danej registrovanej cirkvi alebo náboženskej spoločnosti. So zreteľom na § 5 ods. 3 zákona č. 161/2005 Z. z. platí uvedený výklad aj pre nadväzujúce súdne konanie.

35. V predmetnej veci si žalobca uplatnil nárok na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam v zmysle zákona č. 161/2005 Z. z. Cieľom zákona č. 161/2005 Z. z. je umožniť oprávneným osobám, ktoré nestihli uplatniť svoj nárok v stanovenej lehote, aby tento mohli uplatniť v novej lehote a aby sa poskytla rovnaká ochrana vlastníctva fyzickým osobám a vlastníctva cirkvám a náboženským spoločnostiam. Zákon č. 161/2005 Z. z. je reštitučným predpisom, ktorého účelom je zmierniť následky minulých majetkových a iných krívd. K splneniu jeho účelu a cieľa je preto nutné, aby súdy interpretovali tento predpis vo vzťahu k oprávneným osobám čo najústretivejšie v duchu snahy na zmiernenie niektorých majetkových krívd, v dôsledku ktorých k prechodu majetku došlo. Oprávnená osoba môže podľa týchto ustanovení žiadať navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam pri splnení viacerých kumulatívnych podmienok - právo na navrátenie vlastníctva môže uplatniť oprávnená osoba, ktorou je o. i. registrovaná cirkev so sídlom na území Slovenskej republiky, nehnuteľnosti boli v čase odňatia vo vlastníctve tejto cirkvi, právo na navrátenie vlastníctva je možné uplatniť iba k nehnuteľnostiam uvedeným v zákone, nehnuteľná vec prešla do vlastníctva štátu, obce v zákonom stanovenom období od 8. mája 1945 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v zákone, povinnou osobou je právnická osoba, ktorá ku dňu účinnosti zákona spravuje nehnuteľné veci alebo tieto drží.

36. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z. právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam môže uplatniť oprávnená osoba písomnou výzvou voči povinnej osobe do 30. apríla 2006, ak v tejto lehote preukáže skutočnosti podľa § 3. Neuplatnením práva v tejto lehote právo zaniká. Povinná osoba uzavrie s oprávnenou osobou do 60 dní od doručenia písomnej výzvy dohodu o vydaní nehnuteľnej veci. Ak k prechodu vlastníctva bude potrebné vykonať úkony podľa osobitného predpisu, začína plynúť táto lehota po vykonaní týchto úkonov (§ 5 ods. 2 zákona). Ak povinná osoba nevyhoví písomnej výzve podľa odseku 2 alebo ak jej sídlo nie je známe, môže oprávnená osoba uplatniť svoje nároky na súde v lehote 12 mesiacov od doručenia písomnej výzvy, inak právo zaniká (§ 5 ods. 3 zákona).

37. V zmysle týchto ustanovení zákona č. 161/2005 Z. z. nevyhnutným východiskovým predpokladom uplatnenia nároku na vydanie veci je včasná písomná výzva oprávnenej osoby. Požiadavka písomnej výzvy je podmienkou vzniku nároku na vydanie veci. Zákon č. 161/2005 Z. z. v § 5 ods. 1 okrem požiadavky písomnej formy výzvy a jej adresnosti nestanovuje ďalšie obsahové náležitosti tohto jednostranného právneho úkonu. So zreteľom na to, že ďalšie náležitosti týkajúce sa samotného uplatnenia práva zákon nestanovuje, treba výzvu, ktorou sa uplatňuje nárok na vrátenie majetku, posudzovať z hľadiska všeobecných náležitostí právneho úkonu ako prejavu vôle podľa § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka. Písomná výzva, ktorú predpokladá ustanovenie § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z., je jednostranný (adresovaný) hmotnoprávny úkon, ktorým určitý subjekt (ten, kto o sebe tvrdí, že má postavenie oprávnenej osobou podľa tohto zákona) uplatňuje voči druhému subjektu (povinnnej osobe) subjektívne právo, ktorým zasahuje do jeho doterajšieho právneho (majetkového) postavenia. Len v dôsledku včasnej a riadnej výzvy sa subjektívne právo oprávnenej osoby stáva súdne uplatniteľným nárokom; pokiaľ má výzva vyvolať tieto účinky, musí byť platným právnym úkonom.

38.1. Odvolací súd s poukazom na uvedené skutočnosti poznamenáva, že námietky žalovaného v 1. rade ohľadom nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu považuje za neopodstatnené.

38.2. Ak v rozhodnom období prešla do vlastníctva štátu alebo obce spôsobom uvedeným v § 3 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam nehnuteľnosť evidovaná v pozemkovej knihe ako vlastníctvo právneho subjektu Rímskokatolíckej cirkvi sídliaceho mimo územia Slovenska, má sa za to, že išlo o prechod vlastníctva tejto nehnuteľnosti z vlastníctva právneho subjektu Rímskokatolíckej cirkvi sídliaceho v Slovenskej republike (NS SR sp. zn. 3 Cdo 200/2010).

38.3. S posúdením aktívnej legitímácie žalobcu súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, preto odkazuje v tejto časti na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Súd prvej inštancie sa pri posúdení aktívnej legitímácie nad mieru všetkých pochybností vysporiadal s touto skutočnosťou, a preto odvolací súd nebude nadbytočne opakovať uvedenú argumentáciu, ktorá je navyše ustálená súdnou praxou. V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 10/99, sp. zn. 5 Cdo 139/2010, sp. zn. 3 Cdo 119/02. Vzhľadom k uvedenému je nepochybné, že súd prvej inštancie považoval za oprávnenú osobu Rímskokatolícku cirkev v Slovenskej republike, teda jej útvár s právnou subjektivitou Biskupstvo Nitra.

39.1. Ďalšia námietka žalovaného smerovala k neurčitosti a nejasnosti výzvy, ktorou si žalobca uplatnil svoj nárok podľa zákona č. 161/2005 Z. z. V tomto smere odvolací súd poznamenáva, že výzva žalobcu na vydanie nehnuteľností žalovaným je dostatočne určitá a zrozumiteľná. Správne súd prvej inštancie zdôraznil, že absencia parcelných čísiel nehnuteľnosti, ktoré žalobca žiada vydať a nepreukázanie spôsobu, akým nehnuteľnosti prešli na štát nespôsobuje neurčitosť a neplatnosť predmetnej výzvy.

39.2. Žalobca výzvou doručenou dňa 19. 01. 2006 vyzval žalovaného v 1. rade ako povinnú osobu, na vrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam v kat. úz. V. Q., ktoré tvoria lesný pôdny fond, hospodárske stavby a ostatné stavby súvisiace s tým, že nehnuteľnosti špecifikoval v prílohe k výzve, podľa ich zápisu v PKV č. 5 a v identifikácii parciel č. XXX/XX z januára 2004. Identifikácia parciel obsahovala žalované parcely s označením ich výmery a druhu pozemku. vzhľadom k tomu, že výzva obsahovala jasné a zrozumiteľné označenie katastrálneho územia číslo PKV a prílohou je aj identifikácia parciel obsahujúca označenie pôvodného pozemno-knižného stavu nehnuteľností a stav podľa údajov registra „C“, ako aj dôvod, od ktorého odvodzuje svoj nárok, súd túto výzvu správne považoval za dostatočnú spĺňajúcu všetky kritéria podľa Reštitučného zákona.

39.3. Aj podľa názoru odvolacieho súdu bola v danej veci výzva žalobcu na vydanie nehnuteľností žalovaným v 1. rade dostatočne určitá a zrozumiteľná. Odvolací súd konštatuje, že túto výzvu nemožno oddeliť od príloh, ktoré s ňou boli žalovanému v 1. rade doručované. Takto posudzovaná výzva obsahuje dostatočne jasnú špecifikáciu nehnuteľností, vydania ktorých sa žalobca domáhal; na druhej strane žalovaný v 1. rade mal vedomosť, čoho sa žalobca domáha a mal možnosť uzatvoriť so žalobcom dohodu o vydaní nehnuteľností. V konaní žalovaný nespochybnil, že výzvu žalobcu, ktorá mu bola doručená dňa 19. 01. 2006 prevzal v lehote uvedenej v § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z. Odvolací súd sa stotožňuje s tým, že žalobca vyzval žalovaného v 1. rade na vydanie predmetných nehnuteľností v zákonnej lehote a preukázal svoj nárok na vydanie nehnuteľností (§ 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z.). Vychádzajúc z uvedeného možno prisvedčiť názoru prvoinštančného súdu, že písomná výzva žalobcu je dostatočne jasná, obsahovo určitá a zrozumiteľná a mohla byť podkladom pre uzavretie dohody o vydaní nehnuteľností.

39.4. Zmyslom zákona č. 161/2005 Z.z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len „zákon o navrátení vlastníctva“) nemôže byť znemožnenie nadobudnutia (prípadne navrátenia) vlastníckeho práva registrovaným cirkvám a náboženským spoločnostiam so sídlom na území Slovenskej republiky (vrátane ich jednotlivých útvarov) k nehnuteľnému majetku, ktorý prešiel do vlastníctva štátu alebo obce v období neslobody spôsobom uvedeným v § 3 zákona o navrátení vlastníctva, ale dosiahnutie takého právneho stavu usporiadania majetkových práv k týmto nehnuteľnostiam, aký b nepochybne existoval, ak by zavŕšeniu procesov vyporiadania a správy nehnuteľných majetkov v rámci zmien organizačných útvarov dotknutej cirkvi alebo náboženskej spoločnosti nezabránilo obdobie neslobody, ktorého následky majú byť uvedeným zákonom zmiernené. Uvedený zmysel a účel zákona o navrátení vlastníctva (ale v zásade aj celého reštitučného zákonodarstva) vyplýva z ideálov spravodlivosti, ktoré ním majú byť naplnené v jednotlivých prípadoch spravidla odôvodňujú extenzívny výklad aplikovaných zákonných ustanovení (III.ÚS 373/2012).

39.5. Vzhľadom na to, že v § 5 ods.1 zákona č. 161/2005 Z.z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam nie je bližšie vymedzený obsah pojmu „výzva“ a jej náležitosti, potom sa stanovenie minimálnych kritérií na jej určitosť a platnosť musí spravovať takým výkladovým pravidlom, ktoré sleduje naplnenie účelu zákona. Stanovenie minimálnych kritérií na určitosť a platnosť výzvy nesmie opomenúť ani to, či obsah výzvy je spôsobilý vyvolať zákonodarcom zamýšľané účinky, a rovnako je nemieste neopomenúť a prihliadať na konkrétne okolnosti veci vrátane subjektu oprávnenej a povinnej osoby (I.ÚS 12/2010).

40. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností odvolací súd nezistil dôvodnosť námietok žalobcu ohľadom nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu a nedostatku náležitostí výzvy, ktorou si žalobca uplatnil svoj nárok v tomto konaní. Navyše z rozsiahleho dokazovania v konaní pred súdom prvej inštancie bolo zistené splnenie všetkých zákonných podmienok na vydanie a navrátenie nehnuteľností žalobcovi, ktoré sú v správe žalovaného v 1. rade (evidované Okresným úradom W. A., katastrálnym odborom v katastrálnom území V. nad Q. v katastri nehnuteľností v Registri C na katastrálnej mape, na LV č. XXX spolu s dokumentáciou, ktorá k nim prislúcha, a to parcely č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 31899 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 629 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 1510 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 18440 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 44584 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 3744 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 3061 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 62175 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 4089 m², parc. č. XXXX druh pozemku lesné pozemky o výmere 7848 m², ako aj parcel vytvorených na základe geometrického plánu č. XX/XXXX pre katastrálne územie V. nad Q., vyhotoveného dňa 25. XX. XXXX K.. C. F., autorizovaného K.. K. U., autorizovaným geodetom a kartografom dňa 25. 04. 2014 overeného Okresným úradom W. A., V. odborom dňa 12. 05. 2014 pod č. XXX/XX, ktorý tvorí súčasť tohto rozsudku, spolu s dokumentáciou, ktorá k nim prislúcha, a to parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 4871 m², parc. č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 344 m²), ktorých vydanie osobitne žalovaný v 1. rade okrem iného ani nenamietal, preto sa odvolací súd v tejto časti ďalej splnením podmienok vo vzťahu k týmto parcelám nezaoberal a odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP), keďže odvolací súd dospel k rovnakému právnomu záveru ako súd prvej inštancie. Sú

prvej inštancie v uvedenej časti dospel k správne právnemu záveru o čiastočnej dôvodnosti nároku žalobcu a vec správne právne posúdil.

41. Odvolací súd navyše poznamenáva, že právne úkony reštituentov treba posudzovať s vyššou mierou tolerancie než je v občianskoprávnym vzťahoch obvyklé. V súlade so zámerom reštitučných zákonov dosiahnuť nápravu aspoň niektorých krívd z predošlého totalitného režimu treba na výzvu oprávnenej osoby nazeráť ako na neformálny úkon písomnej povahy, z ktorého má byť zrejmé, kto ho robí, komu je adresovaný a čoho sa týka. Postupovať pri aplikácii reštitučných zákonov príliš formalisticky by v niektorých prípadoch mohlo znamenať dokonca zmarenie účelu, pre ktorý tieto zákony boli prijaté; nemožno strácať zo zreteľa okolnosti konkrétneho prípadu a najmä zmysel a účel zákona. Právne závery súdu prvej inštancie, v zmysle ktorých boli splnené aj ďalšie podmienky pre vyhovieť žalobe a navrátenie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam, je správne. Žalobu podal žalobca pred uplynutím prekluzívnej lehoty podľa § 5 ods. 3 zákona č. 161/2005 Z. z. a bol preukázaný dôvod na navrátenie vlastníctva podľa § 3 ods. 1 písm. c/ tohto zákona.

42. Žalovaný v 1. rade ďalej namietal, že súd prvej inštancie napadnutým vyhovujúcim výrokom vydal aj nehnuteľnosti, ktoré sú v zmysle § 6 písm. e/ zákona č. 161/2005 Z. z. vyňaté z režimu Reštitučného zákona pokiaľ ide o vydanie a navrátenie vlastníckeho práva k nim. V tomto smere poukázal na nehnuteľnosti evidované na LV č. XXX pre k. ú. V. nad Q. s označeným druhom ochrany s kódom XXX - prírodná rezervácia (národná prírodná rezervácia) a s kódom XXX - chránené vtáčie územie. Konkrétne žalovaný v 1. rade poukázal na parcelu č. XXXX/X lesné pozemky (kód ochrany XXX), parc. č. XXXX lesné pozemky (kód ochrany XXX), parc. č. XXXX lesné pozemky (kód ochrany XXX), parc. č. XXXX/X lesné pozemky (kód ochrany XXX), parc. č. XXXX lesné pozemky (kód ochrany XXX), parc. č. XXXX/X lesné pozemky (kód ochrany XXX), parcely č. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X a XXXX/X vytvorené geometrickým plánom č. XX/XXXX od parciel č. XXXX/X lesné pozemky (kód ochrany XXX), parc. č. XXXX/X lesné pozemky (kód ochrany XXX). Zdôraznil, že na uvedených nehnuteľnostiach bola v roku 1966 vyhlásená štátna prírodná rezervácia pod názvom V. V., v súčasnosti označené ako „W. rezervácia F.“, s kódom ochrany XXX. Ide o chránené vtáčie územia so štvrtým stupňom ochrany.

43. Odvolací súd v nadväznosti na argumentáciu odvolateľa dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa v súvislosti s vyššie uvedenými parcelami (11 parciel) nevysporiadal s námietkou žalovaného v 1. rade vznesenou na pojednávaní dňa 16. 03. 2017, že existuje zákonná prekážka vydania nehnuteľností, pretože ide o štátne prírodné rezervácie s náležitým stupňom ochrany. Poukazujúc na uvedené nemožno považovať rozhodnutie súdu prvej inštancie za vychádzajúce z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a nadväzujúc na uvedené ani na riadne odôvodnené, pretože sa nevysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodujúcimi pre určenie, či namietané sporné parcely možno vydať a navrátiť k nim vlastnícke právo v zmysle Reštitučného zákona žalobcovi. Uvedené skutočnosti primáli odvolací súd v tejto napadnutej časti ohľadom jedenástich parciel evidovaných na LV č. XXX, k. ú. V. nad Q. a novovytvorených parciel na základe vypracovaného geometrického plánu č. XX/XXXX pre katastrálne územie V. nad Q., vyhotoveného dňa 25. 04. 2014 K.. C. F., autorizovaného K.. K. U., autorizovaným geodetom a kartografom dňa 25. 04. 2014 overeného Okresným úradom Nové Zámky, Katastrálnym odborom dňa 12. 05. 2014 pod č. XXX/XX, rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

44. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

45.1. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo

45.2. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

46. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia, pričom štruktúra odôvodnenia súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v zákone. Výkladom tohto ustanovenia treba dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení pri žiadnej nožnej interpretácii nevyplývajú, a napokon tiež len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť vyvedené. Právo (strany sporu) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Účelom odôvodnenia rozhodnutia je totiž preukázať jeho správnosť, logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť myšlienkový postup súdu vedúci k rozhodnutiu i s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Súčasne je i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní súdnych rozhodnutí, ktoré preto musia byť preskúmateľné.

47. Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 389 ods. 1 CSP, odvolací súd skúmal, či konanie v predmetnej veci takouto vadou netrpí. Osobitne sa zamerlal na skúmanie, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti účastníkov konať pred súdom, pod ktorou treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky, okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

48. Súd je povinný rozsudok odôvodniť spôsobom zakotveným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, čo je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z Listiny základných práv a slobôd ako aj z článku 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi. Stav, kedy rozsudok neobsahuje náležitosti uvedené v ust. § 220 ods. 2 CSP vedie v konečnom dôsledku k tomu, že sa stáva nepreskúmateľným. Ak je rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné, musí ho odvolací súd zrušiť, pretože inak by zaťažil konanie vadou, ktorá môže mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

49. Nedostatok odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces. Judikatúra nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Aj rozhodnutie formou uznesenia (ak nejde o rozhodnutie, ktorým sa celkom vyhovuje návrhu, ktorému nikto neodporoval alebo o uznesenie, ktoré sa týka vedenia konania) musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesta pre dohady a domnienky.

50. Zákom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nie len formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí súdu, t.j. musí byť preskúmateľné. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve

zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

51. Odvolací súd preskúmajúc dôvodnosť podaného odvolania žalobcu dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vykazuje vady v zmysle § 389 písm. b/ a c/ CSP, a teda, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné a taktiež vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci. K uvedenému záveru súd dospel poukazujúc na to, že súd prvej inštancie nezaoberal všetkými skutočnosťami rozhodujúcimi pre správny záver súdu o možnosti vydať a navrátiť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam žalobcovi v zmysle Reštitučného zákona.

52. Odvolací súd preskúmajúc vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia (rozsudku) dospel k záveru, že toto rozhodnutie je v napadnutej vyhovujúcej časti ohľadom parciel tvoriacich W. nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, na základe ktorých súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobe žalobcu v tejto časti vyhovel. Súd prvej inštancie sa v konaní nezaoberal tým, aký je reálny účel využitia predmetných parciel ako ani právnymi skutočnosťami zapísanými v katastri nehnuteľností, pričom mal v tomto smere vychádzať najmä z príslušného listu vlastníctva (LV č. XXX, k. ú. V. nad Q.). Na liste vlastníctva je evidovaný právny stav sporných nehnuteľností, a to tak, že pri príslušných parcelách v stĺpci druh chránenej nehnuteľnosti uvedený kód ochrany XXX a XXX tak, ako to v odvolaní uviedol aj žalovaný v 1. rade.

53. Odvolací súd poznamenáva, že v nadväznosti na namietané skutočnosti je potrebné, aby sa súd prvej inštancie v ďalšom konaní zaoberal možnosťou aplikácie § 6 písm. e/ zákona č. 161/2005 Z. z., v zmysle ktorého sa vlastníctvo nenavracia k pozemku, ktorý slúži na účely obrany štátu, ťažbu vyhradených nerastov, chráneného areálu, národnej prírodnej pamiatky, chráneného krajinného prvku alebo ich ochranného pásma s tretím stupňom alebo štvrtým stupňom ochrany, a teda či sporné parcely tvoriace Národnú prírodnú rezerváciu F. možno podriaďiť pod režim uvedeného ustanovenia, t. j. že ich nemožno vydať pre existenciu zákonnej prekážky vychádzajúcej z citovaného uznesenia. Je však potrebné mať na mysli, že pokiaľ zákonodarca v § 6 písm. e) vyňal z navrátenia iba konkrétne chránené územia a k týmto priradil aj daný stupeň ochrany, znamená to, že z navrátenia nie sú vylúčené všetky chránené územia v danom ochrannom pásme, ale len chránené územia špecifikované zákonom č. 161/2005 Z. z. Taktiež je potrebné, aby v nadväznosti na posudzovanie aplikácie uvedeného ustanovenia súd zohľadnil zákonnú dikciu § 17 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny (ďalej len „Zákon o ochrane prírody“), podľa ktorého lokality, na ktorých sa nachádzajú biotopy európskeho významu a biotopy národného významu (§ 6 ods. 3), biotopy druhov európskeho významu, biotopy druhov národného významu a biotopy vtákov vrátane sťahovavých druhov, na ktorých ochranu sa vyhlasujú chránené územia, významné krajinné prvky alebo prírodné výtvory, možno vyhlásiť za chránené územia: a) chránená krajinná oblasť (§ 18), b) národný park (§ 19), c) chránený areál (§ 21), d) prírodná rezervácia, národná prírodná rezervácia (§ 22), e) prírodná pamiatka, národná prírodná pamiatka (§ 23, § 24 ods. 3), f) chránený krajinný prvok (§ 25), g) chránené vtáčie územie (§ 26), h) obecné chránené územie.

54. Súd prvej inštancie sa teda v súvislosti s odvolacími námietkami ohľadom neaplikovania § 6 písm. e/ zákona č. 161/2005 Z. z. musí vysporiadať s tým, aký je daný stupeň ochrany Národnej prírodnej rezervácie F., ktorá je chráneným vtáčím územím so štvrtým stupňom ochrany s poukazom na § 15 Zákona o ochrane prírody. Bez dôsledného preskúmania, či je dané územie takým územím, ktoré možno, resp. nemožno vydať zohľadniac všetky skutočnosti, prijať záver, že toto územie možno žalobcovi vydať a takýto záver súdu prvej inštancie sa za daného skutkového a právneho stavu javí ako predčasné. Odvolací súd nevylučuje možnosť, že súd prvej inštancie môže dospieť opätovne k záveru o tom, že aj v tejto časti je dôvodné žalobe žalobcu vyhovieť, navyše keď znenie zákona o ochrane prírody na viacerých miestach výslovne počíta s vlastníctvom nehnuteľností súkromných osôb, niet zákonného dôvodu, aby cirkev a náboženské spoločnosti boli z takéhoto vlastníctva vylúčené. Povinnosti vlastníka súvisiace s ochranou prírody v takýchto prípadoch vymedzuje priamo zákon, vrátane sankcií v prípade ich porušenia. K uvedenému záveru je však potrebné vychádzať z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a vysporiadaním sa s právnym režimom sporných parciel tvoriacich W. prírodnú rezerváciu F..

55. Odvolací súd opakovane uvádza, že súdne spory, ktorých predmetom je reštitučný nárok žalobcu je špecifickou oblasťou práva a je potrebné mať vždy na zreteli, že reštitučné zákony boli prijaté s cieľom

krivdy minulé zmierniť v čo možno najväčšej miere, čo sú povinné všeobecné sudy rešpektovať pri ich aplikácii zahrnutím formalistického výkladu.

56. Poukazujúc na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie v ďalšom konaní vec opätovne preskúma v časti jedenástich parciel, ktoré tvoria Národnú prírodnú rezerváciu F., pričom ide o chránené vtáčie územie, pre ktoré je určený štvrtý stupeň ochrany. Súd prvej inštancie sa zameria najmä na posúdenie, či možno predmetné parcely podriaďiť režimu § 6 písm. e/ zákona č. 161/2005 Z. z. tak, ako to namietal žalobca v 1. rade v podanom odvolaní, a teda, že pri takýchto nehnuteľnostiach možno vylúčiť vlastníctvo súkromných osôb, resp. či tieto nehnuteľnosti uvedenému režimu podriaďiť nemožno. Odvolací súd poukazuje aj na § 62 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody, ktoré upravuje výnimku zo zákazu previesť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v územiach s tretím, štvrtým alebo piatym stupňom ochrany zo štátu na inú osobu, v prípade aj cirkevných reštitúcií. V nadväznosti na uvedené bude taktiež zisťovať akým spôsobom je dané sporné územie spravované, či ho spravuje štát alebo tretie osoby (súkromné subjekty) a či je žalobca spôsobilý vykonať správu Národnej prírodnej rezervácie zabezpečiac pritom dodržanie podmienok obmedzení a zákazov, ktoré sú stanovené platnou legislatívou pre chránené vtáčie územia. Okrem iného je potrebné zistiť aktuálny stupeň ochrany Národnej prírodnej rezervácie F., či prišlo prípadne k zmene stupňa ochrany a či daný stupeň ochrany môže mať vplyv na rozhodnutie súdu o vydaní, resp. nevydaní uvedených nehnuteľností žalobcovi. Po doplnení dokazovania v intenciách zrušujúcej časti tohto rozsudku súd prvej inštancie opätovne zhodnotí skutkový stav, ktorý následne podriaďí ustanoveniam príslušných právnych predpisov. Nové rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodní tak, aby právne závery mali oporu v skutkovom stave veci a rozhodnutie odôvodní v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

57.1. Podľa § 396 ods.3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o vec.

57.2. Pretože rozsudok súdu prvej inštancie bol čiastočne zrušený a vrátený na ďalšie konanie, odvolací súd v tomto rozsudku nerozhodoval o nároku na náhradu trov konania a tak o trovách konania rozhodne súd prvej inštancie v ďalšom konaní s poukazom na § 396 ods. 3 CSP postupom podľa ust. § 262 CSP.

58. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).